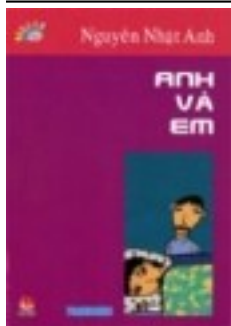


Kính vạn hoa - Tập 20 - Anh và em

Contents

Kính vạn hoa - Tập 20 - Anh và em	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	30
9. Chương 09	34
10. Chương 10	38

Kính vạn hoa - Tập 20 - Anh và em



Giới thiệu

Quý rơm là một học sinh giỏi giang nhưng nóng nảy. Bao giờ kèm cho nhỏ Diệp học, nó cũng hét ra l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-20-anh-va-em>

1. Chương 01

Chương 1

Nhỏ Diệp mở mắt ra, giật mình thấy bên ngoài cửa sổ, trời đã sáng bạch. Những tia nắng sớm nhấp nháy trên cành mận sau vườn như đang cười trêu nó. Đánh mắt sang hai chiếc giường bên cạnh, chẳng thấy anh Vũ và anh Quý đâu, nó càng hoảng:

- Chết rồi! Kiểu này thì trễ học mất!

Nhỏ Diệp nhìn lên đầu giường nhưng chẳng thấy chiếc đồng hồ báo thức mọi hôm. Nó luống cuống ngồi dậy, thò chân xuống đất sờ soạng tìm dép. Nhưng khi xỏ dép vào chân rồi nó lại uể oải ngồi thừ ra. Bấy giờ nó mới phát hiện ra có điều gì bất ổn đang xảy ra với nó. Tay chân nó bỗng chốc nặng chịch như đeo đá, còn đầu thì nhức như búa bổ.

- Sao thế nhỉ? - Nhỏ Diệp hoang mang đưa tay bóp trán - Hay là mình đã ốm?

Đang bần thần nghĩ ngợi, sức nhớ đến lớp học, nhỏ Diệp lại quỳnh lên. Như có một sức mạnh vô hình tiếp sức, nó bật dậy khỏi mép giường và lần ra cửa.

Buổi sáng, nhà vắng tanh vắng ngắt. Ba đi dạy, mẹ đi làm. Anh Vũ và anh Quý đi học. Chỉ còn mỗi bà ở nhà. Nhưng nhỏ Diệp chẳng thấy bà đâu. Có lẽ bà đi chợ, cũng có thể bà đang loay hoay đằng sau bếp.

Nhỏ Diệp lo lắng lần ra phòng khách và thấp thỏm nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc trên tường. Và nó bỗng méo xệch miệng: Kim đồng hồ đang chỉ chín giờ. Điều đó có nghĩa là nó chẳng còn hy vọng gì đến trường nữa. Đến trễ mười, mười lăm phút, họa may thầy Nhân còn cho vào học, chứ lò dò đến lớp sau hai tiếng đồng hồ thế này chỉ có nước lên Văn phòng Ban Giám hiệu ngồi chờ thầy giám thị hỏi tội.

Đang lo ngay ngáy, nhỏ Diệp bỗng nghe tiếng bà dìu dàng vang lên bên tai:

- Cháu đã dậy rồi đấy à?

Nó quay lại, thấy bà tay bưng ly sữa đang từ nhà bếp đi lên, mắt nhìn nó âu yếm.

Tầm tức này giờ chưa biết trút vào đâu, vừa trông thấy bà, đôi mắt nhỏ Diệp liền ngân ngấn nước:

- Bà ơi! Sáng nay bà chẳng chịu gọi cháu dậy gì hết!

Nghe giọng giận dỗi của cô cháu gái, bà mỉm cười hiền lành:

- Bà có gọi đấy chứ! Nhưng cháu có chịu dậy đâu!

Nhỏ Diệp phụng phịu:

- Cháu không chịu dậy thì bà phải nắm chân cháu kéo thật mạnh vào chứ! Bà không chịu kéo chân, sáng nay cháu phải nghỉ học mất một buổi rồi đấy!

Bà gật đầu:

- Có! Bà có định kéo chân cháu, nhưng mẹ cháu ngăn lại. Mẹ cháu bảo cứ để cho cháu ngủ!

- Thật thế hở bà? -Nhỏ Diệp ngạc nhiên - Sao mẹ cháu lại làm thế nhỉ?

- Chẳng có gì khó hiểu đâu! Bà giải thích - Tại vì hôm nay cháu ốm! Cháu đưa tay sờ trán thử xem, có phải là trán cháu đang hâm hấp không?

Nhỏ Diệp đưa tay sờ trán, môi mím lại:

- Cháu chẳng thấy hâm hấp gì cả, chỉ thấy nhức đầu thôi!

- Ủ, nhức đầu tức là ốm nặng lắm đấy! Bà nói, rồi đưa ly sữa trên tay cho cháu, miệng giục:

- Đây, cháu uống ly sữa này đi!

- Cháu không uống đâu! -Nhỏ Diệp nhăn mặt - Trước nay bà chẳng biết cháu ghét uống sữa nhất hạng là gì!

- Nhưng đó là lúc cháu khỏe mạnh. Còn bây giờ cháu đang ốm. Đã ốm thì phải uống sữa. Ai cũng thế cả!

Nhỏ Diệp vẫn không chịu cầm ly sữa. Đã thế, lại cãi:

- Đó là bà nói thôi! Cháu học ở trường, thấy tục ngữ nói “Đói ăn rau, đau uống thuốc”. Uống thuốc chứ không phải uống sữa bà ạ!

- Đây, đây! - Bà cung tay - Cháu lại bắt chước thằng anh ròm bướng bỉnh của cháu giở chữ nghĩa ra với bà hả? Cháu phải biết là ngay cả ba cháu lúc còn bé, mỗi lần ốm cũng phải uống sữa một phép với bà đấy!

Thấy bà đem ba ra làm bằng chứng, nhỏ Diệp thôi vùng vằng. Nó đưa tay cầm lấy ly sữa nhưng mắt lại nhìn bà:

- Chỉ uống một ly này thôi hở bà?

- Ủ, chỉ một ly này thôi!

Sau đó là uống thuốc!

Nhỏ Diệp chỉ ngán uống sữa thôi, còn thuốc thì nó không sợ. Ngay từ bé, nó đã tự mình uống thuốc, mẹ không phải khô giọng dỗ dành hoặc nhét viên thuốc vào giữa quả chuối để đánh lừa nó uống như từng làm với anh Quý nó.

Nhỏ Diệp kê ly sữa vào miệng nhấp từng ngụm nhỏ, mặt mày nhăn nhó. Vẻ đau khổ của nó khiến bà tức cười nhưng cố nén, miệng không ngớt động viên:

- Cố lên cháu! Chỉ còn nửa ly nữa thôi!

Nếu có ai tình cờ nhìn thấy cảnh này ắt sẽ tưởng cái ly mà nhỏ Diệp đang sợ hãi đưa lên môi kia không phải là ly sữa ngọt mà một ly cà phê không đường vậy.

Lâu thật lâu, nhỏ Diệp mới uống xong. Nó thở phào đặt chiếc ly rỗng xuống bàn, mặt rạng rỡ:

- Cháu đã uống hết rồi đấy nhé !

- Ủ, cháu bà giỏi lắm! - Bà vui vẻ khen - Để bà đi lấy thuốc cho cháu uống!

- Chết rồi, bà ơi!

Nhỏ Diệp đột nhiên la hoảng khiến bà vừa dợm bước đã phải dừng phắt lại:

- Gì thế cháu?

Nhỏ Diệp nhìn bà bằng ánh mắt bồn chồn:

- Sáng nay cháu nghỉ học nhưng không xin phép!

- Cháu làm sao thế? - Bà nheo mắt - Cháu quên ba cháu là thầy giáo của trường Họa Mi rồi sao?

Câu nói của bà khiến nhỏ Diệp sực tỉnh. Mãi lo lắng, lại vờ khỏ sở vì ly sữa, nó quên bằng ba nó là giáo viên của trường nó học. Nó ồm, dĩ nhiên ba nó sẽ xin phép cho nó. Vậy mà này giờ nó cứ lo vớ lo vẩn.

Nhỏ Diệp cười lớn lên:

- Ủ nhỉ! Tự dưng cháu quên bég đi mất!

Nhưng nhỏ Diệp không chỉ quên có mỗi chuyện đó. Nó còn “quên bég” nhiều chuyện khác nữa.

Trưa, Quý ròm đi học về rút từ trong túi áo đưa cho nó một cây bút chì màu, nói:

- Trả cho mày nè!

Nó thô lỗ mất:

- Anh mượn của em hồi nào mà trả?

- Lâu rồi!

- Lâu rồi là hồi nào?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Khoảng sáu tháng trước, tao có lén lấy cây bút chì này của mày nhưng sau đó lại đánh mất!

Rồi nhìn về mặt ngơ ngác của nhỏ em, Quý ròm nói tiếp:

- Có thể mày đã quên, nhưng tao thì tao vẫn nhớ!

Nói xong, Quý ròm lại lúi húi lục cặp lôi ra một thanh sô-cô-la. Nó đặt thanh kẹo vào tay nhỏ Diệp:

- Cả cái này nữa, tao cũng trả cho mày!

Nhỏ Diệp nhìn sững thanh kẹo trong tay, ngẩn ngơ:

- Thanh sô-cô-la này, anh cũng lấy của em hồi sáu tháng trước hả?

- Không! - Quý ròm gãi cổ - Thanh kẹo này, tao đánh cắp của mày từ...năm ngoái lận!

Sự tử tế đột xuất của ông anh làm nhỏ Diệp tròn xoe mắt. Nó nghi hoặc hỏi:

- Thế sao trước nay anh chẳng nói gì, bây giờ lại tự động mua trả?

- Trước giờ tao quên khuấy đi mất, bây giờ mới...nhớ ra!

Quý ròm ngập ngừng giải thích. Nó định thú thật là sáng nay thấy nhỏ Diệp sốt nầm mê man, nó thấy tội tội, rồi nhớ đến những “tội lỗi” trước nay đã từng gây ra, nó thấy lương tâm cắn rứt quá xá, bèn nghĩ ra cách để chuộc tội. Nhưng cuối cùng Quý ròm đã nói trở đi.

Từ xưa đến giờ Quý ròm không quen phơi bày tình cảm ra trước mặt người khác. Thứ tình cảm “yếu đuối” như lúc này, nó càng giấu kín. Chỉ nghĩ đến thôi, nó đã thấy ngưỡng ngưỡng, huống hồ nói ra miệng.

Quý ròm biết là mình rất thương em, cũng như nhỏ Hạnh thương thằng Tùng và Tiểu Long thương nhỏ Oanh em nó. Nhưng thương là một chuyện, còn thể hiện tình thương đó như thế nào thì Quý ròm không biết cách. À quên, Quý ròm có biết một cách! Đó là chỉ cho nhỏ Diệp làm toán và luôn miệng quát mắng “Mày là đồ ngốc”! Tất nhiên cái cách thể hiện tình thương đầy bạo táp này của nó thường làm nhỏ Diệp nếu không khóc thét thì cũng sì sà sì sụt hăng buổi.

Nhưng đó là nói trước đây kia, còn bây giờ Quý ròm đã “tiến bộ” hơn nhiều. Nó đã biết bày tỏ tình thương bằng cách mua đèn cho nhỏ Diệp những thứ nó đã đánh thó của cô em từ thời xa xưa xa xưa, xa đến mức khi nó lần lượt hăm hở đưa trả, nhỏ Diệp có bốp mốp cả trán cũng không tài nào nhớ nổi.

Đến khi Quý ròm móc túi lấy ra con hươu cao cổ bé cỡ cục gôm, tết bằng chỉ màu, thì nhỏ Diệp xua tay:

- Thôi, anh đưa em làm gì mà lảm thế!

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Con hươu cao cổ này năm xưa tao giật của mày mà!

Nhỏ Diệp cười khì:

- Nhưng đó là đồ chơi hồi

- Thôi, anh đưa em làm gì em còn bé, bây giờ em không thích nữa!

- Mày không thích nữa thì thôi!

Vừa nói Quý ròm vừa sung sướng cất con hươu vào lại trong túi áo. Rồi nó nhìn nhỏ Diệp:

- Mày đã hết sốt chưa?

- Em đã hết sốt. Nhưng đầu vẫn còn nhưng nhức.

Quý ròm thận trọng áp tay lên trán em, giọng ái ngại:

- Hết sốt đâu mà hết sốt! Tao vẫn thấy đầu mày nóng nóng đây nè!

Nhỏ Diệp chép miệng:

- Bà bảo uống hai lượt thuốc nữa đến chiều em sẽ khỏe.

- Ồ! Bà nói đúng đấy! - Quý ròm gật đầu, ngạc nhiên nhận thấy giọng mình dịu dàng một cách khác thường

- Thế nào đến chiều mày cũng sẽ khỏe lại!

2. Chương 02

Chương 2

Đến chiều, quả nhiên da dẻ nhỏ Diệp mất đi nhiều. Sau bữa cơm tối, nom nó đã thôi lừ đừ như ban sáng.

Lúc nhỏ Oanh đến, Quý ròm thở phào khi nghe tiếng cười đùa khúc khích của hai con nhóc vang lên từng chập.

Quý ròm nghe nhỏ Oanh hỏi:

- Bạn đã hết bệnh chưa?

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Hết rồi!

Nhỏ Oanh chỉ chồng tập trên bàn:

- Bài hồi sáng ở trong này. Bạn đưa tập đây, Oanh chép dùm cho!

- Thôi, được rồi! Để mình tự chép lấy! Ngày mai mình đã đi học lại rồi kia mà!

Nói xong, nhỏ Diệp chìa thanh sô-cô-la mời bạn:

- Oanh ăn kẹo đi!

- Bạn ăn đi!

- Oanh ăn đi! Mình không thích sô-cô-la đâu!

- Không thích sao bạn mua làm gì? - Nhỏ Oanh tròn mắt.

- Kẹo này không phải mình mua! Của anh Quý cho đấy!

Nhỏ Oanh vẫn không chịu cầm lấy thanh kẹo:

- Mẹ Oanh bảo trước lúc đi ngủ không nên ăn kẹo!

Thấy hai con nhóc đùa qua đùa lại, Quý ròm tức điên. Hừ, tụi nó cứ làm như kẹo của mình là hàng ế không bằng! Quý ròm tự ái nhủ bụng và hùng hổ bước lại:

- Tụi mày không thích ăn thì trả lại đây cho tao!

Vừa nói Quý vừa hậm hực thò tay giật phắt thanh kẹo trên bàn và quay lưng bỏ đi, bắt chập ánh mắt của nhỏ Oanh và nhỏ Diệp đang sững sờ nhìn theo.

Quý ròm lĩnh vào phòng, bóc kẹo ra ăn. Ăn hết thanh sô-cô-la, bụng nó vẫn chưa nguôi tức. Hừm, nhỏ Diệp này lúc nằm liệt giường trông tội tội mà vừa khỏe lại, chứng nào vẫn tật nấy ngay! Đã thế từ nay về sau, ông cóc thêm tử tế nữa, xem nó lấy gì để chê ông chê eo!

Quý ròm là đứa thông minh, nhưng lại không tinh ý bằng nhỏ Hạnh bạn nó. Đang tự ái dồn dập, Quý ròm không đủ tỉnh táo để hiểu rằng chuyện nhỏ Diệp tuyên bố không thích sô-cô-la chỉ là trò dỏm tở. Nhỏ Diệp nói như vậy chẳng qua để bạn mình khỏi áy náy khi được mời kẹo mà thôi!

Quý ròm không hiểu điều đó nên cứ âm ứ suốt. Nhưng Quý ròm chỉ âm ứ có một đêm. Sáng dậy, ngoảnh sang giường bên cạnh, thấy nhỏ Diệp nằm li bì, sờ tay lên trán thấy trán em nóng như hơi lửa, Quý ròm bỗng giật thót. Nỗi hờn giận trong lòng lập tức tiêu tan, nó phốc ra khỏi phòng hốt hải đi tìm mẹ:

- Mẹ ơi, người nhỏ Diệp nóng rang kìa mẹ!

- Mẹ biết rồi!

- Sao thế hở mẹ? - Quý ròm chớp mắt - Chiều hôm qua, em con đã hết ốm rồi kia mà!

Mẹ lắc đầu:

- Đó chỉ là hạ nhiệt tạm thời thôi.

Rồi mẹ thở dài:

- Kiểu này thì gay đây ! Hôm nay có lẽ mẹ phải ở nhà để theo dõi bệnh tình của em con!

Quý ròm nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của mẹ. Bất giác, nó cũng đâm lo lắng theo:

- Thế bệnh của em con có nặng không hở mẹ?

- Mẹ chưa rõ! Nếu hôm nay em con vẫn không khỏe, ngày mai mẹ sẽ đưa nó đến bác sĩ!

Rồi mẹ nhìn Quý ròm, giục:

- Con đi rửa mặt rồi ăn sáng đi! Coi chừng trễ học đấy!

Quý ròm ăn sáng với nửa ổ bánh mì kẹp trứng tráng bà để sẵn trên bàn. Mọi khi nó vẫn thích món này. Nhưng hôm nay bụng dạ bồn chồn, nó chẳng thấy ngon lành gì cả. Nó nhai trệu trạo, miệng mồm cứ nhặt thếch.

Ngay cả khi bước ra khỏi nhà cũng vậy. Trên đường đi, nó cứ bần khoăn, lo lắng. Nó đọc sách đọc báo, thấy người ta nói đến lắm thứ sốt: sốt tê liệt, sốt xuất huyết, sốt thương hàn... thứ nào cũng kinh khủng, vướng vào là nghèo như chơi. Nó chẳng rõ chứng bệnh của nhỏ Diệp có liên quan gì đến những thứ đáng sợ này không, vì thế nó cứ thấp tha thấp thỏm.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long tất nhiên không rõ sự tình. Thấy Quý ròm vô lớp ngồi một đống, chẳng buồn đùa giỡn như mọi lần, Tiểu Long ngạc nhiên quá đổi:

- Bữa nay mày làm sao thế hả?

Quý ròm vẫn không ừ không hừ.

Tiểu Long rủ:

- Ra sân chơi đá cầu với tụi thằng Tần đi!

Thấy Quý ròm vẫn không đáp lại, Tiểu Long lại nói:

- Hay mày thích chơi đánh bi với tụi thằng Lâm hơn?

- Tao chẳng thích gì cả! - Quý ròm tự nhiên cúi kính - Tao chỉ thích ngồi đây!

Thấy Quý ròm giả giọng ngang phè, Tiểu Long nhăn mặt liếc sang nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh liền nghiêng đầu qua, hạ giọng:

- Bộ bữa nay Quý có chuyện gì buồn hả?

Nhỏ Hạnh là con gái, Quý ròm không thể giấu giếm với nó như với Tiểu Long được. Hơn nữa, nhỏ Hạnh lại nói năng nhỏ nhẹ, dịu dàng. Quý ròm đành dịu dàng theo:

- Ừ.

- Chuyện gì thế hả Quý? - Nhỏ Hạnh lại hỏi.

- Nhỏ Diệp...

Quý ròm bối rối đáp. Không hiểu sao nó cảm thấy mắc cỡ khi thú nhận nỗi buồn của mình. Có lẽ xưa nay nó chưa từng trải qua một cảm giác nào như vậy. Dĩ nhiên từ bé đến giờ, nhỏ Diệp không ít lần ngã bệnh. Nhưng đâu sao đó cũng chỉ là những bệnh xoàng như sổ mũi, nhức đầu, đau bụng hoặc ho hen chút đỉnh. Còn sốt mê man như hai ngày nay thì Quý ròm mới thấy đây là lần đầu. Vì vậy mà nó lo lắng!

Nhưng Quý ròm lại không muốn ai phát giác nỗi lo âu trong lòng mình. Từ trước đến nay, đối với bạn bè, nó luôn được xem là một đứa vui vẻ và nghịch ngợm. Một đứa như thế mà nay lại buồn bã u sầu chỉ vì em mình mới ốm có hai ngày thì quả là thiếu “bản lĩnh”. Vừa rồi, nó gắt gỏng vô lối với Tiểu Long cũng chỉ nhằm che dấu sự “mềm yếu” của mình thôi!

Nhưng với nhỏ Hạnh thì Quý ròm không tiện giả “chiêu” gắt gỏng. Vì thế nó cứ lắp bắp mãi hai tiếng “nhỏ Diệp...nhỏ Diệp...” khiến nhỏ Hạnh sốt cả ruột:

- Nhỏ Diệp sao?

Bị hỏi dồn, Quý ròm bắt giắc đưa tay quét mũi, không biết mình đang bắt chước cử chỉ quen thuộc của Tiểu Long mỗi khi lúng túng:

- Nhỏ Diệp...sáng nay...

Thấy Quý ròm nói thêm được hai tiếng rồi lại im bất, nhỏ Hạnh mở mắt thao láo:

- Nhỏ Diệp sáng nay sao?

Quý ròm khổ sở:

- Sáng nay nó...cứ nằm trên giường...

Quý ròm không giải thích còn đỡ, nó càng nói Tiểu Long và nhỏ Hạnh càng muốn khóc thét. Nhỏ Hạnh méo xệch miệng:

- Thì sáng ra ai mà chẳng nằm trên giường!

- Nhưng nó cứ nằm hoài không chịu dậy...

Tiểu Long liếm môi hỏi:

- Nhỏ Diệp ốm hay sao?

- Không! - Đã định gặt đầu, đến phút chót Quý ròm bất ngờ chối phắt - Nó chỉ ngủ quên thôi!

- Thế thì sao? - Nhỏ Hạnh ngạc nhiên.

- Sao là sao?

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Thế thì có gì đâu mà Quý phải buồn?

Quý ròm ngược lên trời:

- Tôi buồn vì nhỏ Diệp phải... bỏ học mất một buổi!

Nỗi buồn của Quý ròm khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau. Thằng ròm này nó quan tâm lo lắng đến sự học của em gái nó lúc nào thế nhỉ? Tiểu Long thộn mặt nghĩ. Nó chả rõ bạn nó nói thật hay nói chuyện tiêu lâm.

Nhưng Tiểu Long chỉ thắc mắc có một ngày. Sáng hôm sau, vừa gặp Quý ròm, Tiểu Long đã nhăn mặt trách:

- Em mày ốm mà mày chối nhé!

Quý ròm đỏ mặt:

- Tao chối hồi nào?

Tiểu Long nhún vai:

- Sao sáng hôm qua tao hỏi có phải em mày ốm không, mày bảo không! Quý ròm khịt khịt mũi:

- Em tao chỉ mới ốm sáng nay thôi!

- Nhỏ Diệp không phải mới ốm sáng nay! - Tiểu Long chun mũi - Em mày đã nghỉ học ba buổi liên tiếp rồi!

Bỏ xừ rồi! - Quý ròm thót bụng lại - Như vậy rõ ràng nhỏ Oanh đã kể tất tần tật mọi chuyện với Tiểu Long ! Chả rõ thằng mập này còn biết thêm gì nữa không?

Như đọc được bản khoả trong lòng bạn, Tiểu Long giải đáp ngay:

- Nếu em mày mới ốm sáng nay, sao chiều hôm qua mày phải ngồi gò lưng chép bài giùm nó suốt buổi?

Chất vấn của Tiểu Long khiến mặt Quý ròm nóng bừng.

- À, tao nhớ lộn! Như vậy là em tao ốm từ trưa hôm qua! - Biết không thể chơi trò dóc tổ được, Quý ròm giở “chiêu” kém trí nhớ.

Nhưng Tiểu Long tỏ ra là một đứa không biết “thương” bạn là gì. Nó lắc đầu:

- Không phải từ trưa hôm qua mà từ sáng hôm kia.

Quý ròm đành lặp lại “chiêu” lẩm cẩm:

- Ờ, ờ, đúng rồi! Đúng là em tao ốm từ sáng hôm kia!

Rồi nó đưa tay vỗ vỗ gáy, vỗ than:

- Chả hiểu sao dạo này tao hay quên quá chừng!

Một “siêu học sinh” như Quý ròm mà than thở “hay quên” quả là chuyện khó tin. Nhưng Tiểu Long chỉ thắc mắc chứ tuyệt không nghi ngờ. Bởi có tài thánh may ra nó mới hiểu được tại sao Quý ròm lại giấu chuyện nhỏ Diệp bị ốm. Tiểu Long không có tài thánh nên nó tặc lưỡi.

- Như vậy mà nên thường xuyên ăn canh bí đỏ! Mẹ tao bảo bí đỏ ăn bổ óc!

Về ái ngại của Tiểu Long làm Quý ròm vô cùng xúc động. Nó rất muốn nhe răng cười và huyênh hoang với thằng mập rằng bộ nhớ của nó còn tốt hơn cả bộ nhớ của máy tính Deep Blue vừa đánh bại vua cờ Kasparov. Nhưng đã trót nói dối, nó đành bấm bụng thở dài:

- Ủ, chiều nay tao sẽ nói mẹ tao mua bí đỏ về nấu canh!

Thái độ ngoan ngoãn hiếm hoi của Quý ròm làm Tiểu Long mát lòng mát dạ quá xá. Nó gật gù khen:

- Thật tao chưa thấy ai như mày!

Câu nói lững lơ của Tiểu Long làm Quý ròm chột dạ:

- Mày nói vậy là sao?

- Tao không ngờ mày thương em mày đến vậy!

Tiểu Long nói tới câu thứ hai thì Quý ròm hiểu ra. Nhưng nó vẫn không rõ thằng mập nói thật hay kiếm có chọc ghẹo, liền làm bộ:

- Tao thương nhỏ Diệp làm sao bằng mày thương nhỏ Oanh được! Mày từng luyện ném bóng đến rã tay để kiếm con gấu bông về cho em mày cơ mà!

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao chưa bao giờ ngồi lì một chỗ chép bài cho em tao cả! Chứa lười như mày mà chịu ngồi một chỗ liền tù tì mấy tiếng đồng hồ không buồn chạy nhảy là phải thương em ghê lắm đấy!

Tiểu Long nhận xét với giọng thành thực. Quý ròm đọc được điều đó và có cảm giác một dòng suối mát đang chảy qua người. Thì ra thằng mập không nhạo báng mình! Nó khen mình thật lòng! Quý ròm sung sướng nghĩ và hớn hờ nói:

- Đó là tại mày chưa có dịp thôi! Mai mốt em mày ốm nặng hẳn mày cũng gò lưng chép bài giùm như tao thôi!

Đang phấn khởi quá mức, Quý ròm không nhận ra mình vừa tuôn ra một câu xúi quẩy. Tiểu Long nhận ra, nhưng là một đứa hiền lành, nó chẳng nói gì, chỉ cười méo xeo.

3. Chương 03

Chương 3

Việc Quý ròm chép bài giùm em gái không chỉ mỗi Tiểu Long cảm thấy bất ngờ. Ở nhà, bà, ba mẹ và anh Vũ đều như không tin vào mắt mình.

Chiều hôm qua, thấy Quý ròm ngồi hí hoáy hằng buổi đăng bàn, bà hỏi:

- Hôm nay bài tập nhiều lắm hử cháu?

- Dạ.

Quý ròm đáp. Trong thâm tâm nó rất muốn khoe với bà là nó đang chép bài giùm nhỏ Diệp nhưng không hiểu sao nó cảm thấy ngượng ngượng. Làm điều xấu, ngượng đã đành, nhưng làm điều tốt hóa ra cũng ngượng ghê, nhất là thỉnh thoảng mới tốt đột xuất một lần như mình! Quý ròm ngạc nhiên nghĩ và lại cặm cụi dán mắt vào cuốn tập nhỏ Oanh cho mượn.

Hồi trưa, vừa ở trường về, nhỏ Oanh đã chạy thẳng tới nhà Quý ròm.

- Diệp ơi, Diệp!

Đi chưa tới cửa, nó đã lo lắng gọi. Hôm qua nhỏ Diệp bảo với nó là đã hết bệnh, sáng nay sẽ đi học lại bình thường. Nhưng rồi suốt buổi sáng ngồi trong lớp nhấp nha nhấp nhồm ngóng mắt ra cổng vẫn chẳng thấy nhỏ Diệp đâu, bụng nó như có ai đang cời than quạt lửa. Nó chỉ mong chóng đến giờ tan học là chạy ngay đến nhà bạn.

Và quả như sự phấp phỏng của nó, bạn nó vẫn chưa khỏi bệnh hẳn.

Lúc nó đến, nhỏ Diệp đang nằm trên giường và cười với nó bằng cặp môi khô rang:

- Oanh chưa về nhà hử?

- Chưa! Sáng nay không thấy bạn đi học, Oanh đoán là bạn vẫn còn ốm?

- Ủ! - Nhỏ Diệp gật đầu với vẻ mệt mỏi - Mình tưởng đã hết sốt nhưng tối hôm qua người mình tự dưng nóng trở lại!

Nhỏ Oanh sờ tay lên trán bạn, tưởng như đang sờ vào một ổ bánh mì vừa ra khỏi lò:

- Ôi, bạn nóng ghê là!

Nhỏ Diệp mặt mày ủ ê:

- Mẹ mình bảo nếu hôm nay mình vẫn không hết sốt, sang mai mẹ sẽ đưa mình tới bác sĩ!

- Như vậy có thể bạn sẽ nghỉ học lâu đấy! - Nhỏ Oanh tắc lưỡi nói. rồi nó chớp mắt, lặp lại đề nghị hôm qua - Thế thì bạn không thể tự mình chép lại bài được đâu! Bạn cứ để Oanh chép dùm cho!

Lần này thì nhỏ Diệp không từ chối lòng tốt của bạn nữa. Nó định ninh sáng nay nó sẽ hết ốm, sẽ đi học lại bình thường nên chiều hôm qua nó đã lắc đầu trước đề nghị giúp đỡ của bạn. Nhưng lúc này thì nhỏ Diệp biết rằng nó không thể tự mình chép bài trong khi chỉ gượng đứng dậy thôi, chân nó đã run run như không còn một tí hơi sức nào.

Nhưng đúng vào lúc nhỏ Oanh bước lại chỗ bàn học, định ôm chồng tập của nhỏ Diệp về nhà thì Quý ròm xuất hiện:

- Này, em định làm gì thế?

- A, anh Quý! - Nhỏ Oanh ngược lên - Em định đem tập vở của bạn Diệp về nhà để chép dùm bài học!

- Thôi, khỏi phiền em! - Quý ròm phẩy tay, giọng hùng hồn - Để đó anh chép cho!

Câu nói của Quý ròm khiến nhỏ Oanh tròn xoe mắt, tưởng mình nghe nhầm. Và cả Quý ròm nữa, nó cũng tưởng mình...nói nhầm. Vừa buột miệng xong, nó ngẩn phất ra trước lời tuyên bố hăm dọa của mình.

- Anh nói thật đấy chứ? - Nhỏ Oanh nghi hoặc hỏi lại.

- Dĩ nhiên là thật! - Quý ròm bối rối gật đầu và đưa mắt ngó lơ chỗ khác, vừa sung sướng lại vừa ngượng ngùng.

Và chính vì sự ngưng ngừng đó mà bây giờ Quý ròm không tiện nói thật với bà, dù nó rất muốn khoe với bà rằng nó không phải là thằng Quý ròm chúa lười, việc nhà việc cửa chỉ toàn đùn cho em như trước nay bà vẫn nghĩ, rằng nó không chỉ biết quất thao, nạt nộ nhỏ Diệp đến khóc thê như trước nay ba mẹ vẫn la. Nó muốn chứng minh rằng bên cạnh cái thằng Quý ròm biếng nhác và nóng tính đó, còn một thằng Quý ròm khác trong con người nó, và thằng Quý ròm này siêng năng và ân cần hơn thằng Quý ròm kia gấp tỉ lần!

Nhưng rốt cuộc Quý ròm đã không nói gì, mặc dù nó rất lấy làm tiếc về sự nhút nhát của mình.

Hên cho Quý ròm, nó không phải tiếc lâu. Sau khi vào phòng ngủ thăm nhỏ Diệp trở ra, bà bước lại gần bàn, âm thầm đứng ngay sau lưng nó.

- Cháu đang chép gì thế? - Bà nhẹ nhàng hỏi, sau một hồi lặng lẽ quan sát.

Quý ròm giật mình, nhưng rồi nó kịp trấn tĩnh và khịt khịt mũi:

- Thì cháu đã nói với bà rồi! Cháu làm bài tập ở lớp!

- Bài tập của cháu ư?

Câu hỏi của bà làm Quý ròm chột dạ. Nó ngẩng đầu lên:

- Sao bà lại hỏi thế?

Bà nghiêm nghị:

- Tại bà nghĩ không phải cháu đang làm bài tập của cháu mà cháu đang chép bài giùm cho em cháu!

Mỗi Quý ròm lập tức vẽ thành hình chữ O, đôi mắt nó nhìn bà kinh ngạc.

- Làm gì mà cháu ngây người ra thế! - Bà mỉm cười - Mắt bà kém, bà chả phân biệt được tập nào là tập của cháu, tập nào là tập của em cháu đâu! Chính nhỏ Diệp vừa nói cho bà biết đấy!

Rồi trước vẻ mặt đỏ ửng của Quý ròm, bà xoa đầu nó, dịu dàng nói:

- Giúp em như thế là việc tốt cháu ạ! Mà việc tốt sao lại phải giấu bà? Nghe bà khen, Quý ròm càng lúng túng:

- Cháu...cháu...

Quý ròm lắp bắp có đến cả buổi, đến khi nó nghĩ ra câu trả lời, ngoảnh lại nhìn bà thì bà đã bỏ xuống bếp từ đời nào.

Nhưng đó không phải là lần lúng túng duy nhất trong ngày của Quý ròm. Đến tối thì cả nhà đều biết về hành động “hiệp nghĩa” của nó.

Ba bắt đầu bữa cơm bằng câu nói đùa:

- Chà, chép bài giùm cho em! Thật không thể tin được, cứ như có một cậu Quý nào khác đang ở trong nhà mình ấy!

Mẹ cũng cười:

- Nhờ thế mà hồi chiều trời mưa đấy!

Anh Vũ nheo mắt nhìn Quý ròm:

- Đây là chuyện thật chứ không phải trò ảo thuật đây chứ?

Mỗi người một câu khiến Quý ròm nghe đầu cổ nóng bừng. Nó phải đưa chén lên vờ và cơm để che gương mặt mà nó đoán là đang đỏ lăm.

Trong nhà chỉ có nhỏ Diệp là không trêu Quý ròm. Nhỏ Diệp không ngồi cùng bàn với mọi người. Nhỏ Diệp ngồi xếp bằng trên giường, xì xụp chén cháo bà nấu riêng cho nó.

Khi Quý ròm ăn xong, buông đũa chạy vào, nhỏ Diệp vẫn còn bưng chén cháo trên tay.

- Mày ăn nữa không, tao đi múc giùm cho! - Quý ròm nhìn em, ân cần nói.

Nhỏ Diệp lắc đầu:

- Em no rồi!

Quý ròm nhướn cổ nhìn vào chén cháo trên tay em, hừ giọng:

- No gì mà no! Mà mới ăn có nửa chén kia mà!

- Ủ, em ăn chừng đó đã thấy no!

- Xạo đi mà! - Quý ròm “xì” một tiếng - Mà là chúa giành ăn với tao mà làm bộ!

Câu nói của ông anh làm miệng nhỏ Diệp méo xệch. Nhác thấy bộ tịch của cô em, Quý ròm chợt giật thót. Nó đưa tay lên cốc đầu, giọng áy náy:

- Ồ, mà đang ốm mà tao quên khuấy đi mất!

Thấy Quý ròm định tự cốc đầu mình thêm một cái nữa, nhỏ Diệp lật đật thò tay giữ tay anh:

- Thôi, anh nói thế cũng chẳng sai! Thường ngày em vẫn hay giành ăn với anh đó thôi!

- Không phải đâu! - Quý ròm lắc đầu quây quây - Mà chưa bao giờ giành ăn với tao cả! Chỉ tao giành ăn với mà thì có!

- Nhưng mà tại em giành trước! - Nhỏ Diệp cãi.

Quý ròm quyết không chịu thua:

- Tao giành trước!

- Em trước!

- Mà trước cái mốc xì! Tao mới là đứa giành trước!

Nếu gặp lúc bình thường, cuộc tranh cãi giữa hai anh em có nguy cơ kéo dài đến vô tận. Nhưng vì nhỏ Diệp đang ốm, mọi chuyện kết thúc nhanh hơn thông lệ.

Nhỏ Diệp gân cổ một hồi đã thở dốc:

- Ủ thôi, anh giành trước!

- Thấy chưa! - Quý ròm tít mắt - Tao đã bảo tao giành trước mà mà cứ cãi!

Nhưng Quý ròm không khoái chí được lâu. Đang nhơn nhơn vì chiếm được phần thắng trong cuộc tranh cãi đầy “cam go”, Quý ròm bỗng tái mặt khi thấy nhỏ Diệp uể oải đặt chén cháo xuống giường và ngã người vào chiếc gối kê sau lưng, miệng thở nặng nhọc.

- Mà sao thế? - Quý ròm chồm người tới, lo âu hỏi.

- Không sao đâu! - Giọng nhỏ Diệp lờ lờ - Em chỉ hơi mệt chút thôi!

- Chắc tại mà vừa cãi nhau với tao đấy! - Quý ròm ân hận nói, rồi nó liếm môi “đính chính” - Thật ra thì xưa nay người giành ăn trước là mà chứ không phải là tao!

Nhỏ Diệp lúc này chẳng còn bụng dạ nào để tranh nhau cái chức “kẻ giành ăn” với ông anh. Thấy Quý ròm hốt hoảng nhường cái “chức” đó cho mình, nó tức cười quá nhưng không làm sao nhếch mép nổi. Sau một hồi ngoác miệng cãi nhau, người nó như mất hết sức lực. Lưng tựa vào gối, nó cố hít lấy hít để không khí vào phổi, lồng ngực không ngừng nhô lên hụp xuống.

Quý ròm thấy nhỏ Diệp không nói năng gì lại tưởng cô em giận dữ, liền lật đật “bổ sung”:

- Tuy mà giành ăn trước nhưng sau đó tao giành lại, tao giành còn hung hăng hơn mà...

Quý ròm vừa nói vừa nhìn lom lom vào mặt nhỏ Diệp và nó mừng vô hạn khi thấy nhỏ Diệp mỉm cười:

- Ủ, anh nói đúng đấy! Em giành trước và sau đó anh giành lại...

- Thấy chưa! - Quý ròm reo lên - Tao đã nói thì đâu có sai!

Rồi nó phẩy tay, hăm hờ:

- Thôi, mày ăn tiếp đi! Tao còn phải đi chép bài đây!

Nhưng Quý ròm chưa kịp ra khỏi phòng, nhỏ Diệp đã gọi giật:

- Anh Quý, gượng đã!

Quý ròm ngoảnh lại, chân vẫn đứng chỗ ngưỡng cửa:

- Gì thế?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Anh đi chép bài giùm em đấy hử?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Nhỏ Diệp không giấu vẻ bần khoăn:

- Thế còn bài vở của anh?

- Bài vở của tao sao?

- Anh học vào lúc nào?

Quý ròm nhún vai:

- Tưởng gì! Tao chép bài cho mày xong, tao sẽ học bài của tao chứ lo gì!

- Anh Quý này! - Nhỏ Diệp khề giọng.

- Gì?

Nhỏ Diệp ngập ngừng:

- Hay là...anh cứ học bài của anh trước đi! Bài của em từ từ chép sau cũng được!

- Chép sau sao được mà chép sau! - Quý ròm hừ mũi - Lớp năm của mày ngày nào cũng có tối năm, sáu môn, nếu không mỗi ngày mỗi chép, chúng dồn cục lại, có mà chết!

- Không hề gì đâu! - Nhỏ Diệp chậm rãi nói - Những bài nào anh không chép kịp, lúc khỏe lại, em tự chép cũng được!

Không hiểu sao, nhỏ Diệp càng tỏ ra tử tế, Quý ròm lại càng cáu.

Nó gắt:

- Khi nào mày khỏe lại hăng hay! Còn tao có tay, tao muốn chép lúc nào tao chép!

4. Chương 04

Chương 4

Nhỏ Diệp mãi vẫn không hết sốt. Cứ buổi sáng mát, buổi chiều hâm hấp còn tối thì nóng như hơi lửa. Mẹ cặp nhiệt cho nhỏ Diệp, có hôm nhiệt kế chỉ bốn mươi độ khiến ai nấy xanh mặt. Mặc dù bác sĩ bảo đừng lo nhưng cả nhà vẫn phấp phồng không yên.

Quý ròm có lẽ là người lo nhất. Trước nay nó từng bắt nạt, quát tháo em gái nó nên bây giờ thấy nạn nhân đáng thương của mình lâm vào cảnh “thập tử nhất sinh”, lòng nó bứt rứt tợn.

Bây giờ Quý ròm mới biết lòng thương em là thế nào và cuộc đời nó sẽ buồn tẻ, trống vắng ra sao nếu một ngày nào đó trái đất bao la này thiếu đi nhỏ Diệp.

Tất nhiên so với nhỏ Oanh em Tiểu Long, nhỏ Diệp của nó tinh quái, không nhẽo và bướng bỉnh hơn nhiều. Nó đã không ít lần lâm vào cảnh khốn đốn vì cái tật mít ướt và thói hay méc của nhỏ Diệp. Nó đã từng giận em mình đến bầm gan tím ruột. Nó đã từng thề “thù này phải trả”. Nhưng đó là nói lúc bình thường kia. Còn bây giờ những nỗi hờn giận tưởng không thể nào người ngoài kia đã bay biến đâu mất. Trước mặt nó lúc này là một đứa em tội nghiệp, nhấc tay nhấc chân không nổi, bộ dạng xụi lơ nom giống hệt một con gà rù, bảo lòng nó không nhũn ra sao được!

Vì vậy chẳng có gì là lạ nếu trưa nào cũng như trưa nào, vừa đi học về đến nhà là Quý ròm lật đật chạy vào phòng thăm em. Cũng thế, nghĩa là cũng chẳng có gì lạ, nếu như chiều nào cũng như chiều nào, mỗi khi chép xong bài giùm nhỏ Diệp, nó đều cầm cuốn tập lại gần giường nhỏ em, sốt sắng đòi giảng giải.

Chiều nay cũng vậy, Quý ròm cầm cuốn tập hươ qua hươ lại trước mặt nhỏ Diệp:

- Mày hết mệt chưa? Để tao giảng bài này cho mày nghe nhé!

Nhỏ Diệp đầu vầng mắt hoa, gặp lúc bình thường sẽ không đời nào chịu ề cổ ra học trong tình cảnh khốn khổ như vậy. Nhưng vì nghỉ học lâu, sợ không theo kịp bạn bè, phần khác thấy ông anh nhiệt tình quá mức, nó không nỡ từ chối, đành gật đầu:

- Ủ, anh giảng cho em nghe đi!

Chỉ chờ có vậy, Quý ròm hí hửng lật tập và bắt đầu lên giọng:

- Hôm nay lớp mày học về hình hộp chữ nhật và hình lập phương. Thế mày đã biết hình hộp chữ nhật là hình gì chưa?

Nhỏ Diệp thật thà:

- Chưa.

- Hình hộp chữ nhật mà cũng không biết! Rõ là...

Quý ròm đột nhiên nổi cáu, nhưng chưa kịp thốt ba tiếng “đồ ngốc tử” quen thuộc, nó sực nhớ ra tình cảnh trước mắt liền nhanh trí nói trớ:

- Rõ là...mày bị ốm nặng lắm rồi đấy!

Rồi trước vẻ mặt đang ngẩn ra của nhỏ em, Quý ròm thao thao lấp liếm:

- Hình hộp chữ nhật có sáu mặt là các hình chữ nhật, hai mặt đáy và bốn mặt bên. Hai mặt đáy luôn luôn. Bốn mặt bên cũng thế, các cặp đối diện đều bằng nhau cả. Như vậy hình hộp chữ nhật có ba chiều: chiều dài, chiều rộng và chiều cao. Bây giờ mày đã hiểu hình hộp chữ nhật là hình gì chưa?

Nhỏ Diệp vui vẻ:

- Hiểu rồi.

- Thế nó là hình gì?

- Nó là hình gì ư? - Nhỏ Diệp lúng túng - Thì nó là hình... hình hộp chữ nhật chứ hình gì!

- Nói thế mà cũng nói! - Quý ròm lại điên tiết - Thật tao chưa thấy ai cù lẩn như mày!

Khác với thường lệ, nhỏ Diệp không mếu máo cũng chẳng nhăn nhó. Nó đang mệt, vì vậy không đủ sức để phản ứng. Bị anh mắng, nó chỉ ngơ ngác hỏi lại:

- Thế nó là hình gì?

Quý ròm khoa tay:

- Tất nhiên nó là hình...hình...

Nói tới đây, Quý ròm bỗng ứ ớ. Nó bàng hoàng nhận ra mình không thể tìm ra câu trả lời khác với câu trả lời vừa rồi của nhỏ Diệp. Hình hộp chữ nhật tất nhiên là hình hộp chữ nhật, không thể là một hình nào khác. Đó là một hình có sáu mặt là hình chữ nhật, hai mặt đáy và bốn mặt bên... Nhưng nếu đáp như vậy thì có khác nào em gái nó.

Dù sao Quý ròm cũng không phải bối rối lâu. Là một đứa thông minh, nó nhanh chóng nhận ra cách đặt câu hỏi của nó có phần không ổn, bèn giở giọng ngang phè:

- Thôi, nó là hình gì cũng chẳng quan trọng! Bây giờ mày nghe tao hỏi câu khác nè! Nếu mày trả lời được thì tao mới tin là mày hiểu bài.

Rồi sợ nhỏ Diệp thắc mắc tại sao chưa trả lời xong câu hỏi trước, nó đã vội vàng chuyển qua câu hỏi sau, Quý ròm hăng giọng ra vẻ trịnh trọng, nói ngay:

- Nếu mày bảo đã hiểu được hình hộp chữ nhật là hình gì thì mày thử kể tao nghe những vật có hình hộp chữ nhật xem nào!

Nghe câu hỏi quá dễ, nhỏ Diệp quên ngay mối nghi ngờ vừa chớm trong đầu, vọt miệng đáp:

- Hộp diêm.

Quý ròm gật đầu:

- Đúng rồi! Gì nữa?

Nhỏ Diệp lại mau mắn:

- Viên gạch.

Quý ròm lại gật gù:

- Giỏi lắm! Còn gì nữa?

Lần này thì nhỏ Diệp không nghĩ ra ngay được. Nó nhú mày trầm ngâm lâu thật lâu khiến Quý ròm sốt ruột:

- Thế nào? Mày chưa tìm thêm được ví dụ nào à?

Nhỏ Diệp cắn môi:

- Thường ngày em thấy biết bao nhiêu là thứ có hình dạng như vậy nhưng lúc này không hiểu sao em chẳng nhớ ra được!

- Mày cố nhớ đi! - Quý ròm động viên - Mày chỉ cần kể ra chừng hai thứ nữa thôi!

- A! Em nhớ ra rồi!

Ông anh vừa nói xong, nhỏ Diệp chợt reo lên. Mắt Quý ròm sáng trưng:

- Gì thế?

Nhỏ Diệp nom chẳng còn vẻ gì là người ồm, mặt nó tươi như hoa:

- Thanh sô-cô-la mà năm ngoái anh đã...

“Đáp án” của nhỏ Diệp làm Quý ròm thót bụng lại. Mắt nó vừa nhướn lên đã vội sụp ngay xuống. Nó lật đật xua tay:

- Thôi, thôi, mày khỏi nói nữa! Đúng là thanh sô-cô-la đó có hình hộp chữ nhật! Mày giỏi lắm!

Vừa rồi Quý ròm bắt nhỏ Diệp phải kể ra hai thứ, nhưng bây giờ thì nó chẳng dám thúc ép nhỏ em kể thêm ví dụ thứ hai nữa, sợ con nhỏ bất lịch sự này nổi hứng lôi tuốt những chuyện bất hảo của nó ra. Kể cũng lạ, những chuyện lôm côm đó chính miệng nó thú nhận thì không sao, nhưng nghe người khác nhắc đến, nó lại thấy ngượng ngập sao sao ấy!

Quý ròm khen vội khen vàng em gái mình một câu rồi hấp tấp chuyển hướng:

- Bây giờ tao sẽ giảng cho mày cách tính diện tích xung quanh và diện tích toàn phần hình hộp chữ nhật...
Và Quý ròm vung tay tuôn một tràng không để nhỏ Diệp kịp hỏi tới hỏi lui:

- Muốn tính diện tích xung quanh của hình hộp chữ nhật, ta lấy chu vi mặt đáy nhân với chiều cao...
Cứ thế Quý ròm cứ mặc sức huyền thuyên, nhỏ Diệp cứ mặc sức ù ù cạc cạc. Đến khi nói khô cả nước miếng, Quý ròm mới ngừng lại và nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ em:

- Thế bây giờ mày đã có thể tính diện tích xung quanh của hình hộp chữ nhật chưa?

- Chưa!

Suýt một chút nữa Quý ròm đã té lăn quay ra giữa nhà.

- Chưa? - Nó hỏi lại mà miệng mồm há hốc - Chứ nãy giờ lỗ tai mày để ở đâu?

Thấy ông anh bắt đầu quên mình là người ốm, giọng điệu bắt đầu bốc khói, mắt nhỏ Diệp ngân ngấn nước, vừa tủi thân vừa giận dữ:

- Đầu em nhức như búa bổ, còn anh thì cứ nhắm mắt nhắm mũi thao thao...
Sự trách móc của nhỏ Diệp chẳng khác nào một thùng nước lạnh dội vào cái đầu đang phừng phừng của Quý ròm. Nó lớn lên:

- Ồ há, mày đang ốm mà tao lại quên bég...
Rồi cảm thấy nhận lỗi như vậy vẫn chưa đủ, nó nhanh nhẩu nói thêm:

- Hồi tao ốm cũng vậy thôi! Đầu óc cứ ong ong, người khác nói mười, mình chỉ nghe được một!

Quý ròm nhún mình trước nhỏ Diệp quả là chuyện xưa nay hiếm. À lộn, chỉ xưa hiếm thôi, còn nay thì chả hiếm tí ti nào cả.

Hôm giảng bài khoa học thưởng thức cũng vậy. Thoạt đầu Quý ròm rất oai, bao giờ nó cũng bắt đầu một cách oai phong:

- Hôm nay lớp mày học về không khí! - Rồi nó gục gặc đầu, “e hèm” một tiếng - Tụi nhóc như mày không phải đứa nào cũng hiểu không khí là gì đâu!

Thấy ông anh “quảng cáo” về không khí ghê quá, nhỏ Diệp nghệt mặt ra nghe:

- Không khí ở khắp mọi nơi. Xung quanh ta chỗ nào cũng có không khí...
Đang định làm thỉnh nghe ông anh giảng giải, không hiểu sao tới đây nhỏ Diệp bỗng ngửa miệng:

- Thế trong bức tường đằng kia cũng có không khí hay sao? - Chứ gì nữa!

- Quý ròm chẳng mấy may bối rối - Nếu không tin, mày lấy một viên gạch xây tường bỏ vào thau nước mà xem. Mày sẽ thấy bọt lặn tăn nổi lên. Đó là không khí ở trong viên gạch, cũng có nghĩa là ở trong tường.

Chỉ bằng một giải thích đơn giản, Quý ròm đã xác nhận nó không phải là một “nhà khoa học” hữu danh vô thực. Nhỏ Diệp phục lặn, lại ngóc cổ nghe:

- Để chứng minh sự hiện diện của không khí, người ta bỏ trên bàn vài mảnh giấy vụn rồi lấy... quạt Ba Tiêu ra quạt...

- Xi! - Nhỏ Diệp nhăn mũi - Anh chỉ giỏi phịa! Ngoài đời làm gì có quạt Ba Tiêu! Quạt Ba Tiêu chỉ có trong truyện Tây Du thôi!

Nhỏ Diệp nhăn mũi thì Quý ròm nhăn mặt:

- Giảng bài cho mày chán bỏ xừ! Quạt Ba Tiêu là tao chỉ nói ví dụ thôi! Tao muốn nói đó là một cái quạt, và người ta đem ra quạt...

- Thế thì sao?

Quý ròm nhún vai:

- Thì những mảnh giấy vụn trên bàn sẽ bay xuống đất chứ là sao!
- Em chả hiểu gì cả! - Nhỏ Diệp nuốt nước bọt - Ai chả biết khi quạt, những mảnh giấy sẽ bay xuống đất. Nhưng chuyện đó thì nói lên được điều gì?

Thấy nhỏ em không chịu lắng yên nghe giảng, cứ hỏi ầm ầm ở luôn miệng, Quý ròm sầm mặt:

- Mà muốn biết chuyện đó nói lên được điều gì thì trước tiên mày phải tắt cái “đài” của mày đi đã! Mày đã ốm mà lại không chịu nằm im, cứ “phát thanh” liên tu bất tận như thế, làm sao tao giảng tiếp được!

Biết ông anh chuẩn bị phát cáu, nhỏ Diệp liền rụt cổ nín thinh.

Quý ròm tiếp tục hùng hồn, mặt mày khoái trá vì thấy lệnh lạc của mình được chấp hành răm rắp:

- Nghe kỹ đây nè! Quạt rõ ràng không chạm vào giấy nhưng giấy lại bay, hiện tượng đó cho thấy chính không khí đã tác động lên những mảnh giấy! Quạt làm chuyển động không khí và không khí đã đẩy những mảnh giấy bay xuống đất, hiểu không?

- Không!

Tiếng trả lời của nhỏ Diệp như sét đánh ngang tai khiến Quý ròm chết đứng. Nó dán mắt vào mặt nhỏ Diệp, kinh ngạc:

- Mày làm sao thế?
- Em có làm sao đâu!
- Thế sao mày lại không hiểu những điều cực kỳ đơn giản đó?

Nhỏ Diệp liếm môi, ngập ngừng:

- Bởi nếu nói như anh thì làm sao cắt nghĩa được gió từ đâu mà có! Chẳng lẽ có một người khổng lồ quạt một cái quạt khổng lồ để tạo ra gió ư?
- Ồi trời ơi! - Quý ròm đưa hai tay ôm đầu - Có mà quạt thì có chứ người khổng lồ nào mà quạt!

Không để ý đến lời trêu chọc của ông anh, nhỏ Diệp tiếp tục thắc mắc:

- Thế cái gì làm ra gió?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Chính mặt trời làm ra gió!
- Mặt trời? - Nhỏ Diệp lộ vẻ sững sốt - Anh không nói đùa đấy chứ?
- Chả đùa tí ti nào! - Quý ròm tặc lưỡi giảng giải - Mặt trời chiếu xuống làm trái đất nóng lên. Nhưng không phải chỗ nào cũng nóng giống chỗ nào. Có nơi nóng ít, có nơi nóng nhiều. Nơi nóng nhiều, không khí nở ra nên nhẹ đi và bốc lên cao. Thế là không khí lạnh ở nơi khác liền chuyển tới, lấp vào chỗ trống...

Nghe tới đây, nhỏ Diệp bật reo khê, không đợi ông anh nói hết:

- A, em hiểu rồi! Chính sự chuyển động của không khí nóng và không khí lạnh đã tạo ra gió!
- Đúng thế! - Thấy lần này nhỏ Diệp “tiếp thu y kiến” của mình nhanh lẹ, Quý ròm gật đầu khoái, rồi vì khoái trá quá mức, nó cao hứng buộc miệng theo thói quen - Mày là đứa ngốc nhưng dù sao cũng không đến nỗi ngốc lắm!

“Lời khen” của ông anh khiến nhỏ Diệp muốn xỉu ngay tại chỗ. Mà làm sao, vừa nhận thấy vẻ nhăn nhó khó coi của cô em gái, Quý ròm kịp nhớ ra “tình trạng sức khỏe” của “đứa ngốc” trước mắt, liền hấp tấp đổi giọng:

- Thật ra thì lúc ốm, ai mà chả ngốc! Hồi tao ốm tao còn ngốc hơn mày nhiều!

Quý ròm tự thú nhận mình ngốc là chuyện nhỏ Diệp nằm mơ cũng không thấy nổi. Trong một thoáng nhỏ Diệp quên cả mệt nhọc. Quý ròm nói xong cả buổi rồi mà mặt nó cứ ngẩn ra.

5. Chương 05

Chương 5

Quý ròm thương em là thế, vậy mà hôm cô Tư và thằng Mạnh lên thành phố chơi, tình thương đó bất thần bị sút mẻ mất... một miếng.

Nếu mẹ con cô Tư lên chơi một cách bình thường như mọi khi thì đã không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Ác một nỗi, lần này cô Tư không đi tay không. Cô đem theo hai món đồ chơi tuyệt vời: một con mèo bông biết kêu “meo meo” và một chiếc máy ảnh xinh xắn.

Lúc thằng Mạnh đem hai thứ đó ra khoe, Quý ròm và nhỏ Diệp tròn mắt tấm tắc:

- Tuyệt thật! Ở đâu ra thế?

- Người ta vừa tặng em đấy! - Mạnh khoa tay hớn hở - Có mấy ông khách nước ngoài đến thuê phòng, họ có vô khối đồ chơi cho trẻ con!

Quý ròm nheo mắt:

- Ý mày muốn nói đến ông già Noel chắc?

- Không phải! - Mạnh chớp mắt - Hình như mấy ông khách này trong hội từ thiện nào đấy!

Nhỏ Diệp bắt chước Mạnh thò tay đánh khề lên con mèo bông. Ngay lập tức con mèo ngoác mồm kêu “meo meo”, nghe hết như mèo thật.

- Ô, đừng khóc! - Nhỏ Diệp lật đật đỡ dành - Chị đùa đấy mà!

Trong khi nhỏ Diệp chơi với con mèo thì Quý ròm loay hoay với chiếc máy ảnh.

Chiếc máy ảnh bé bằng bàn tay, Quý ròm thích lắm. Nó rờ rẫm ống kính và mân mê các nút bấm, miệng xuýt xoa:

- Chiếc máy ảnh đẹp quá hử mày?

Quý ròm hỏi trống không nhưng Mạnh biết là hỏi nó, bèn hí hửng gật đầu:

- Ủ, em chưa thấy chiếc máy ảnh nào đẹp như thế! Đây là chiếc máy ảnh đẹp nhất Việt Nam!

- Dóc đi mày! - Quý ròm bĩu môi - Tao là đứa nổi tiếng nói khoác, hóa ra mày còn nói khoác hơn!

Mạnh đỏ mặt:

- Em nói thật đấy! Ai nhìn thấy chiếc máy ảnh này cũng phải mê!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế sao mày lại đem cho tụi tao? Mày không mê chắc?

- Em hử - Mạnh bối rối - Em đã được mẹ em mua cho một chiếc hồi Tết rồi!

Quý ròm cười hì hì:

- Nếu thế thì chiếc máy ảnh trên tay tao chỉ là chiếc máy đẹp nhì Việt Nam thôi!

Câu nói của Quý ròm làm Mạnh ngượng nghịu ngó lơ chỗ khác.

Nhưng Mạnh vừa quay đi, ánh đèn flash thỉnh thoảng nháng lên kèm theo một tiếng “cắc” khiến nó ngoảnh phắc lại:

- Bỏ xừ rồi! Anh vừa làm gì thế?

- Tao có làm gì đâu! - Quý ròm bối rối gỡ đầu - Tao bấm thử một cái thôi mà!

- Thôi, chết rồi! - Mạnh vừa than vừa cầm lấy chiếc máy trên tay ông anh - Gì chứ máy ảnh là cầm có bấm lung tung như thế!

- Bấm như thế thì sao?

- Thì tiêu bég hết chứ là sao!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Tiêu cái gì?

Mạnh chỉ tay vào chiếc máy, nghiêm nghị:

- Tiêu cuộn phim trong máy chứ tiêu cái gì!

- Đừng xạo mày! - Quý ròm cười khi - Mày tưởng tao không biết gì về máy ảnh hay sao! Nếu tiêu thì chỉ tiêu một pô ảnh thôi? Làm gì có chuyện tiêu luôn cả cuộn phim!

- Thì thế! Tiêu một pô thì cũng là tiêu!

Trong khi Quý ròm và Mạnh đang trò chuyện thì nhỏ Diệp ngồi bên cạnh góc cổ lắng nghe.

Ánh đèn flash vừa rồi khiến nó giật mình. Thế là nó lặng lẽ buông con mèo bông xuống và tò mò nhìn chiếc máy ảnh đang chuyển qua chuyển lại giữa Quý ròm và Mạnh.

Ồ, phải rồi! - Nhỏ Diệp vẫn lơ đãng nghĩ - Con mèo bông này hay thì hay thật nhưng chỉ chơi được có một mình! Chiếc máy ảnh tiện dụng hơn nhiều. Mình có thể đem nó lên trường, đem đến các buổi tiệc sinh nhật hoặc đem theo các cuộc đi chơi để chụp ảnh cùng bạn bè, như thế thật là tuyệt!

Ý nghĩ vừa chớm lên trong đầu khiến nhỏ Diệp nôn nao. Nó nhìn chăm chăm vào chiếc máy ảnh lúc này đã ở trong tay Quý ròm, bụng hồi hộp tự hỏi: Chẳng rõ cô Tư định tặng chiếc máy ảnh này cho mình hay cho anh Quý?

Như đọc được ý nghĩ của nhỏ Diệp, Quý ròm vội hỏi trước như sợ nhỏ em tranh phần:

- Ê Mạnh! Chiếc máy ảnh này mày định cho ai, tao hay nhỏ Diệp?

Quý ròm hỏi Mạnh nhưng nhỏ Diệp lại nín thở.

- Tùy anh và chị Diệp thôi! - Mạnh chớp mắt - Nếu chị Diệp chọn con mèo bông thì anh lấy chiếc máy ảnh, còn nếu anh lấy con mèo bông...

Mạnh chưa nói dứt câu, Quý ròm đã “xì” một tiếng, cắt ngang:

- Tao lấy con mèo bông làm cái quái gì! Con trai ai lại chơi đồ chơi con gái!

- Thế anh lấy chiếc máy ảnh há?

- Ủ! - Quý ròm cúi đầu mân mê chiếc máy trên tay - Tao thích chiếc máy ảnh này hơn! Tao sẽ rủ...

- Em không chịu đâu! - Lần này tới phiên nhỏ Diệp ngắt lời ông anh - Em thích chiếc máy ảnh cơ!

- Dẹp đi! - Thấy bấu vật bị “đe dọa”, Quý ròm nạt ngang, thói “mềm yếu” trong lòng nó bay biến đâu mất

- Mày là con gái, lấy máy ảnh làm gì? Mày chỉ nên chơi với con mèo bông thôi!

Nếu Quý ròm quên phắt em gái mình đang ôm thì nhỏ Diệp cũng chẳng buồn nhớ điều đó. Nó gân cổ:

- Không! Em chẳng thích mèo bông! Em chỉ muốn chiếc máy ảnh thôi!

Quý ròm mím môi:

- Mày ôm nằm một chỗ, có đi lại được đâu mà giành chiếc máy này!

- Nhưng em đâu có ốm hoài! Mai một em sẽ hết ốm chứ bộ!

Thấy nhỏ em nằng nặc đòi giành chiếc máy ảnh cho bằng được, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó ngoác mồm định nói “Còn khuya mày mới hết ốm!” nhưng may làm sao tới phút chót nó ngậm miệng lại kịp.

Nhưng Quý ròm không thể ngậm miệng lâu. Tức mà không nói, Quý ròm cảm thấy trong người ngứa ngáy làm sao ấy! Thế là nó nói, giọng hậm hực:

- Nhưng theo tao thì mày nên bỏ ý định đó đi!

- Sao thế? - Nhỏ Diệp nhìn ông anh bằng ánh mắt dò hỏi - Chẳng lẽ anh nghĩ em không biết chụp hình sao?

Quý ròm nhún vai:

- Tao không nói chuyện đó!

Mắt nhỏ Diệp vẫn tròn xoe:

- Thế thì tại sao?

- Tại vì... chỉ những ai xinh đẹp mới cần tới máy ảnh! - Quý ròm nheo nheo mắt và cố ý kéo dài giọng - Còn mày và đám bạn của mày đứa nào đứa nấy xấu như ma lem, chụp ảnh chụp iếc làm chi cho tốn phim!

Cú đòn của Quý ròm khiến thằng Mạnh bụm miệng cố nén cười, còn nhỏ Diệp thì tức đến thở không ra hơi. Nó lấp bắp:

- Anh... anh...

Thấy nhỏ Diệp hỏn ha hỏn hển, Quý ròm hoảng vía. Lúc này nó mới sực nhớ em nó còn đang ốm. Hôm qua tới nay, bệnh tình của nhỏ Diệp tuy có khá hơn nhưng vẫn chưa thể gọi là khỏe hẳn. Mình trêu tức nó, nó lăn đùng ra sốt trở lại thì nguy! Quý ròm lo lắng nhủ bụng, trong một thoáng nó cảm thấy hối hận về những lời châm chọc của mình.

- Tao đùa thế thôi! - Quý ròm cười cười, giọng cố tỏ ra dịu dàng - Thực ra, mày và đám bạn của mày mặt mũi đứa nào cũng sáng sủa, xinh xắn cả!

Nhìn xong một câu, thấy nhỏ Diệp vẫn còn tựa vào thành giường thở dốc, Quý ròm nuốt nước bọt “để” thêm:

- Còn giữa hai anh em mình, so ra tao xấu xí hơn mày nhiều!

Lần này, Quý ròm mừng rỡ khi thấy nhỏ Diệp tuy không còn hơi để nói nhưng đã chịu nheo miệng cười.

Quý ròm không biết rằng nhỏ Diệp không thể không cười. Hôm trước “thần đồng toán học” làm chuyện động trời khi tự nhận là ngốc, hôm nay lại tiếp tục gây chấn động bằng cách tự nhận là xấu xí, chỉ có thánh may ra mới nhận được cười. Nhỏ Diệp không phải là thánh, nó không thể làm nghiêm! Lẽ ra nó đã cười ngặt cười nghèo nhưng vì đang ốm, nó chỉ đủ sức nhích mép tí ti thôi!

Nhưng đó là nhỏ Diệp. Còn thằng Mạnh lại khác. Mạnh không ốm, vì vậy nó ôm bụng cười bò, cười chảy nước mắt nước mũi. Mặc dù rất ngán ông anh nóng tính của mình, nó không làm sao nén cười được.

Tràng cười sặc sụa của ông em khiến Quý ròm đỏ mặt:

- Mày cười gì thế hở Mạnh?

- Em có cười gì đâu! - Mạnh quệt nước mắt, lí nhí đáp.

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Tao nói cho mày hay! Tao xấu xí hơn nhỏ Diệp, nhưng mày thì lại xấu xí hơn tao gấp tí lần kia đấy!

Mạnh gạt đầu lia:

- Anh nói đúng! Em cũng nghĩ vậy!

Sợ ông anh cốc đầu, Mạnh hăm hở nói xuôi theo cho “an toàn tính mạng”. Không ngờ sự đồng tình nhanh nhẩu của nó lại làm Quý ròm nổi quạu:

- “Nghĩ vậy” cái đầu mày! Bộ mày tính chọc quê tao hả?

- Đầu có! - Mạnh giật thót - Em đâu có dám chọc quê anh!

Mạnh vừa đáp vừa thụt lùi ba bước, cố tránh xa “hiện trường”. Rồi sợ ông anh tiếp tục hoạch hộc, nó chỉ chiếc máy ảnh trên tay Quý ròm, tìm cách chuyển đề tài:

- Thế bây giờ anh giữ chiếc máy ảnh này há?

Câu nói của Mạnh kéo Quý ròm về với thực tại. Nó nhìn chiếc máy ảnh, lòng phân vân quá xá. Khi này nó hùng hù hỏ hỏ giành nhau với nhỏ Diệp bao nhiêu thì bây giờ nó lại xui xẻo bấy nhiêu. Gương mặt nhỏ Diệp xanh mét vì bị nó trêu tức đến giờ vẫn chưa lấy lại vẻ bình thường khiến bụng dạ nó bồn chồn quá thể. Nhưng nhường chiếc máy ảnh cho nhỏ em thì nó không muốn. Cơ may thường không đến hai lần, để gì nó còn có dịp “chớp” được một chiếc máy như thế này.

Ngón ngang trăm mối tơ vò, Quý ròm làm thỉnh lâu thật lâu. Thấy mình hỏi cả buổi rồi mà ông anh vẫn không buồn nhếch mép, Mạnh sốt ruột:

- Thế nào, anh có định lấy chiếc máy ảnh này không? Hay là nhường lại cho chị Diệp?

Mạnh không hỏi còn đỡ. Nó càng hỏi, Quý ròm càng lúng túng như gà mắc tóc. Nếu không có nhỏ Diệp ở trước mặt, Quý ròm đã thò tay cốc cho ông em lấm mồm này một phát về cái tội hỏi lăng nhăng rồi. Đúng là một thằng em chẳng ra gì! - Quý ròm lau bầu trong đầu - Cuộc đời có bao nhiêu chuyện để hỏi sao nó không hỏi, lại lựa đúng cái câu nó thừa biết là ông anh nó bí rị để đem ra “phỏng vấn” ngay vào lúc “nước sôi lửa bỏng” này không biết!

Nỗi khổ tâm của Quý ròm tất nhiên không qua mắt được một đứa láu lỉnh như nhỏ Diệp. Cũng như Quý ròm, lúc này nó muốn tranh nhau chiếc máy ảnh với anh nó biết bao nhưng bây giờ thấy anh nó dùng dằng khổ sở, lòng nó bỗng mềm như bún. Nhất là vừa rồi Quý ròm đã bốc nó lên tận mây xanh, khen nó nào là xinh xắn, sáng sủa, còn bản thân mình thì anh nó bầm bụng nhấn nó xuống tận... bùn đen cốt để làm vui lòng nó.

Nhớ lại chuyện đó, nhỏ Diệp cảm thấy mũi mình cay cay. Và nó nói, dịu dàng và thân thiện:

- Anh lấy chiếc máy ảnh đi! Em lấy con mèo bông cũng được!

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó phải ngơ ngác mất một lúc mới thấp thỏm hỏi lại:

- Mà nói sao? Mà không đòi lấy chiếc máy ảnh nữa ư? Nhỏ Diệp gật đầu:

- Bây giờ em thích con mèo bông hơn! Em nghĩ lại rồi, giữ chiếc máy ảnh bên mình tốn tiền mua phim lắm!

Câu nói của nhỏ Diệp làm Quý ròm giật thót. Khi này nó lỡ “phán” một câu nặng như búa tạ “mày và tụi bạn mày xấu như ma lem, chụp hình làm gì cho tốn phim” nên bây giờ nghe nhỏ Diệp nói vậy, nó không rõ con nhỏ này nói thật lòng hay cố ý trách móc, bèn tìm cách vòng vo:

- Nếu sợ tốn tiền thì mày rủ tụi bạn góp vào! Muốn có ảnh đẹp thì phải chịu tốn mỗi đứa một ít chứ!

Có thằng Mạnh tinh ranh, miệng mồm lúc nào cũng sẵn sàng phì cười đứng ngay bên cạnh lom lom quan sát nên Quý ròm không dám mở miệng khen nhỏ Diệp xinh xắn lần thứ hai, chỉ nói bóng gió là “ảnh đẹp” thôi.

Nhỏ Diệp sống với Quý ròm từ bé tới lớn, dĩ nhiên nó chẳng lạ gì thứ “ngôn ngữ bí hiểm” của anh mình. Nghe Quý ròm nhấn mạnh hai tiếng “ảnh đẹp”, mặt mày lại thấp tha thấp thỏm, nó toét miệng cười, trấn an:

- Không phải em nhắc đến chuyện xấu đẹp khi này đâu! Em nói thật đấy, em giữ con mèo bông, còn anh giữ chiếc máy ảnh!

Quý ròm cắn môi:

- Mà nhất định như thế chứ?

- Nhất định!

- Mà sẽ không đổi ý chứ? - Quý ròm vẫn chưa yên tâm.

Nhỏ Diệp bật cười khúc khích:

- Đã “nhất định” thì còn “đổi ý” thế nào được!

Rồi thấy ông anh vẫn còn nơm nớp, nó vội vã nói thêm:

- Thực ra anh giữ hay em giữ thì có gì khác nhau đâu! Máy của anh, khi nào em cần chụp hình với tụi bạn, em mượn của anh cũng được chứ sao!

Nghe nhỏ Diệp giải thích rõ ràng, Quý ròm thở phào như trút được một gánh nặng. Nó gục gặc đầu, giọng phần khởi:

- Không ngờ mày còn nhỏ mà suy nghĩ sâu sắc ghê! Còn hơn cả tao nữa đấy!

Vừa nói xong, Quý ròm chợt nghe một tiếng “híc” vang lên bên cạnh. Ngoảnh lại, thấy thằng Mạnh hai tay bụm miệng đang lật đật lùi tuốt rChương a khỏi phòng, Quý ròm vừa ngượng vừa giận, gân cổ hét giật:

- Mạnh! Đứng lại đó cho tao bảo!

Quý ròm không gọi còn khá. Ông anh vừa mở miệng, ông em lập tức tăng tốc lên 100km/giờ. Nhoáng một cái đã không thấy nó đâu.

6. Chương 06

Chương 6

Mẹ con cô Tư chỉ ở chơi với gia đình Quý ròm có hai ngày. Tới ngày thứ ba, cô phải dẫn Mạnh về nhà cho nó đi học.

Mẹ con cô tuy không ở chơi lâu nhưng niềm vui mẹ con cô đem lại cho Quý ròm thật là to lớn.

Từ ngày có chiếc máy ảnh, Quý ròm cứ mang nó theo kè kè bên người. Cả khối đứa trên lớp đòi mượn chụp nhưng Quý ròm không cho. Nó chỉ cho mỗi đứa cầm lấy chiếc máy sờ rầm, sẫm soi một tí và đưa lên mắt ngắm sông cảnh vật qua khung hình thôi. Vậy mà đã có khối đứa trầm trồ:

- Chiếc máy này chụp hình đẹp phải biết nhé!

- Ủ, với chiếc máy như thế này, người xấu cũng có thể chụp thành đẹp kia đấy!

Mặc cho lũ bạn tha hồ tưởng tượng, Quý ròm quay sang Tiểu Long, thì thào:

- Chiều nay tao, mày và nhỏ Hạnh đi chụp hình đi!

- Chụp ở đâu?

- Ở đâu có cảnh đẹp ấy!

- Nhưng cảnh đẹp ở đâu? - Tiểu long lại ngẩn ra.

Quý ròm chìa cùi chỏ:

- Ở đây nè! - Rồi nó hừ mũi tiếp - Cảnh đẹp ở đâu mà cũng không biết, rõ là đồ ngốc tử!

Bị thằng ròm mắng “ngốc tử” là chuyện thường như cơm bữa, Tiểu Long chẳng chút chú tâm. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Mày muốn nói đến các khu du lịch Đầm Sen, Kỳ Hòa, Bửu Long, Suối Tiên... ấy ư?

- Những nơi đó chưa thể đi ngay được! - Quý ròm nhún vai - Chiều nay tụi mình đến vườn Tao Đàn và nhà thờ Đức Bà chụp ảnh chơi!

Gợi ý của Quý ròm làm đầu óc Tiểu Long “sáng” ra. Nó hí hửng bổ sung:

- Đúng rồi! Sau đó tụi mình sẽ đến Thảo Cầm Viên, đến chùa Vĩnh Nghiêm, rồi quay lại thư viện Quốc gia. Chụp ảnh ở Thư viện Quốc gia xong, tụi mình sẽ chạy qua...

- Thôi, thôi! - Quý ròm nhăn nhó xua tay - Đi hai nơi đã tối mịt rồi, thì giờ đâu mà chạy qua chạy lại nặng xị thế! Hơn nữa...

- Hơn nữa sao?

Quý ròm liếm môi:

- Hơn nữa tao chỉ có một cuộn phim thôi! Muốn chụp được hết những cảnh mây kể, phải cần tới cả cuộn phim lận, mà có tiền không?

Đứng đến tiền, Tiểu Long xụi lơ:

- Không!

Quý ròm cười khi:

- Thấy chưa! Muốn là một chuyện, còn làm được hay không đâu phải do mình!

Nhỏ Hạnh nghe Tiểu Long và Quý ròm rủ đi chụp hình, mặt mày sáng rỡ:

- Bây giờ đi?

- Hai giờ tôi và Tiểu Long sẽ đến nhà gọi Hạnh!

Chiều đó, ba đưa hai xe, bọn Quý ròm la cà đến chiều tối mới về tới nhà. Chỉ loanh quanh trong vườn Tao Đàn thôi đã mất gần hai tiếng đồng hồ. Tiểu Long khoái lắm. Nó xuyết xoa luôn miệng:

- Có máy ảnh thích thật! Muốn chụp bao nhiêu thì chụp!

Nhỏ Hạnh cũng khoái, nhưng nó dè dặt hơn:

- Còn chờ rửa ảnh ra đã! Lúc đó mới biết ảnh có đẹp không!

Quý ròm khoa tay:

- Tất nhiên là phải đẹp!

Đang hùng hổ, bỗng nhiên nó liếc Tiểu Long, hạ giọng:

- Nhưng nếu khi rửa ảnh ra, mà trông giống Trư Bát Giới thì đó là do...

Thấy Quý ròm ngập ngừng, Tiểu Long sốt ruột:

- Do gì?

Quý ròm cười hì hì:

- Thì do Trư Bát Giới quá giống mây thôi!

Bị thằng ròm chơi một vỏ đầu điên, Tiểu Long tức lắm. Nhưng nó chẳng nghĩ ra câu gì để trả đũa. Xét về ngoại hình, Quý ròm nom giống Tôn Ngộ không ra phết, nhưng họ Tôn là nhân vật tài ba, nếu bảo Quý ròm giống Tề Thiên có khi nó còn nhơn nhơn héch mặt lên trời không chừng. Nghĩ vậy nên Tiểu Long làm thinh.

Chỉ có Quý ròm là khoái chí. Vừa về tới nhà, nó tót ngay vào phòng ngủ, bô bô khoe với nhỏ Diệp:

- Hồi chiều tụi tao đi chụp hình vui ời là vui!

Nhỏ Diệp nhìn chiếc máy ảnh trên tay anh:

- Anh đi với anh Tiểu Long hả?

- Ủ. Có cả nhỏ Hạnh nữa! Tụi tao vô vườn Tao Đàn, rồi sau đó đạp xe đến nhà thờ Đức Bà chơi...

Đang nói, nhác thấy ánh mắt buồn bã của nhỏ em, Quý ròm áy náy hỏi:

- Mày vẫn còn nóng sốt hử? Nhỏ Diệp sờ tay lên trán, thở dài:

- Không hiểu sao mãi em vẫn chưa hết sốt!

Quý ròm nhìn gương mặt xanh xao của nhỏ em, tự dưng cảm thấy mất hẳn hào hứng. Nó đã định kể tỉ mỉ cho nhỏ Diệp nghe về chuyện đi chơi vui vẻ của tụi nó, kể về chuyện thằng Tiểu Long gà mờ đã cầm ngược máy ảnh ra sao, nhỏ Hạnh đĩnh đoảng suýt làm vỡ máy ảnh khiến nó và Tiểu Long phải thét lên be be như thế nào, nhưng rốt cuộc Quý ròm đã chẳng nói gì. Nó chỉ hỏi:

- Mày thấy trong người ra sao? Có mệt lắm không?

- Em cũng chả rõ!- Nhỏ Diệp liếm cặp môi khô - Lúc em cảm thấy khỏe, lúc lại cảm thấy mệt!

Quý ròm nhìn ra ngoài trời, nói:

- Ai sắp hết bệnh cũng đều cảm thấy như thế, mày đừng lo!

Rồi nó quay lại, giọng hiền lành:

- Mày cứ nằm nghỉ đi! Chiều mai tao sẽ không đi chụp hình nữa đâu!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Không đi chụp hình, vậy anh đi đâu?

- Tao chẳng đi đâu cả! Tao sẽ ở nhà chơi với mày!

Quý ròm làm nhỏ Diệp ngạc nhiên quá chừng. Lúc nó khỏe mạnh, Quý ròm cũng chưa bao giờ thềm chơi với nó, xưa nay Quý ròm vẫn xem nó và tụi bạn nó là đồ nhãi nhép, chả buồn để vào mắt, thế mà hôm nay Quý ròm lại tuyên bố sẽ không đi đâu cả chỉ để ở nhà chơi với nó, bảo nó không thuận mắt ra sao được!

Ngơ ngác mất một lúc, nhỏ Diệp mới lí nhí nói:

- Em đang ốm mà!

- Mày ốm thì kệ mày! - Quý ròm phẩy tay - Mày ốm thì mày cứ nằm yên một chỗ, tao sẽ ngồi bên cạnh kể chuyện cổ tích cho mày nghe!

Đề nghị của ông anh làm mắt nhỏ Diệp sáng lên:

- Ủ, anh kể chuyện cho em nghe đi! Nằm mãi một chỗ chả làm gì, chán ghê là!

Thấy nhỏ em nhanh nhẩu hưởng ứng, Quý ròm khoái lắm. Nó lắc đầu:

- Chưa thể kể ngay bây giờ được đâu! Tao còn phải ăn cơm rồi làm bài, rồi chép bài giùm mày, sau đó là... đi ngủ! Mày gắng đợi đi, chiều mai thế nào tao cũng kể lắm chuyện hay cho mà nghe!

Quý ròm không nói suông. Chiều hôm sau, ngủ trưa dậy, nó bắc ghế ngồi cạnh giường nhỏ Diệp, dáng điệu trịnh trọng.

Thấy ông anh sửa bộ sửa tịch, nhỏ Diệp cũng không dám sơ sài. Nó kê chiếc gối lên thành giường, nửa nằm nửa ngồi, vẻ cung kính sẵn sàng lắng nghe.

Quý ròm liếc nhỏ em, “e hèm”:

- Tao bắt đầu à nha!

Nhỏ Diệp háo hức gật đầu:

- Ủ, anh kể đi.

Quý ròm ngược mặt lên trần nhà:

- Ngày xưa ngày xưa có một bác thợ xay. Bác thợ xay có ba người con trai, gia tài của bác cũng có ba thứ: một cối xay gió, một con lừa và một con mèo...

- Cối xay gió là cái gì? - Nhỏ Diệp cất ngang.

- Cối xay gió là cối xay gió chứ cái gì! - Quý ròm hít vào một hơi - Tức là cái cối xay chạy bằng gió ấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Cối xay làm sao chạy bằng gió được?

- Sao lại không được, rõ là ngốc! - Quý ròm khề nhăn mặt - Gió thổi làm quay các cánh quạt, cánh quạt sẽ xoay bánh lái và bánh lái sẽ tác động lên các răng bánh xe giúp cối xay hoạt động...

Đang làm một tràng, Quý ròm bỗng phẩy tay:

- Nhưng thôi, lúc này là lúc tao kể chuyện chứ không phải lúc tao giảng bài cho mày!

Rồi không để cho nhỏ em hỏi tới hỏi lui, Quý ròm nhanh nhẩu kể tiếp:

- Khi người thợ xay qua đời, ba người con chia nhau gia tài: người anh cả lấy cối xay gió, người anh thứ hai lấy con lừa, người em út đành phải lấy con mèo...

Một lần nữa nhỏ Diệp lại làm Quý ròm cụt hứng. Nó bật cười khúc khích:

- Chuyện này khác cơ! Người anh lấy chiếc máy ảnh, do đó người em út đành phải lấy con mèo bông!

Này, này, tao không có đùa với mày đâu đấy! - Quý ròm đỏ mặt tía tai - Chiếc máy ảnh vừa rồi chính mày tự nguyện nhường cho tao chứ tao có giành lấy của mày đâu!

Thấy ông anh găm gừ ghê quá, nhỏ Diệp vội rụt cổ:

- Thấy câu chuyện hơi giống giống nên em buột miệng nói chơi thôi mà!

- Giống cái đầu mày! - Quý ròm hừ mũi - Một bên là mèo thật, một bên là mèo bông, giống nhau thế quái nào được!

Nhưng dù mèo thật hay mèo bông cũng vẫn là mèo! Nhỏ Diệp lẩm bẩm nhưng sợ sẽ lại làm ông anh nổi cáu, nó bèn nói xuôi theo:

- Thôi được rồi, không giống thì không giống! Bây giờ thì anh kể tiếp đi! Người em út lấy con mèo rồi sao nữa?

- Thì nghèo mạt rệp chứ là sao! - Quý ròm nhún vai - Con mèo thì làm được cốc khô gì! Đi cày thì không được, giữ nhà cũng chẳng nên thân, đại khái nó vô tích sự giống như... mày vậy!

Tới phiên nhỏ Diệp giãi bày:

- Này, này, anh đừng có lôi em vào đây đấy nhé!

- Ai mà thềm lôi mày! - Quý ròm cười hề hề - Tại tao thấy câu chuyện giống giống nên tao buột miệng nói chơi vậy thôi!

Biết ông anh “trả đũa” câu nói trêu của mình khi nãy, nhỏ Diệp đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó cười gượng gạo:

- Anh kể tiếp đi! Rồi người em út làm gì với con mèo?

Đã trả được “thù”, mặt Quý ròm tươi roi rói. Nó vung tay:

- Làm gì ư? Với một con mèo như vậy thì biết làm gì bây giờ! Rốt cuộc, người em quyết định cho nó “đi bán muối”!

- Đi bán muối? - Nhỏ Diệp ngẩn tò te - Muối ở đâu mà bán?

- Nói chuyện với mày chán bỏ xừ! - Quý ròm thở đánh thượt - “Đi bán muối” ở đây tức là “đi về âm phủ” ấy. Dân chơi chợ Cầu Muối gọi là “đi bán muối”!

- Eo ôi! - Nhỏ Diệp đưa tay bụm mặt - Thế có nghĩa người em định giết chết con mèo ư?

- Thì vậy! Người em định giết mèo lột da để làm một đôi găng tay bằng lông!

Hết bụm mặt, nhỏ Diệp lại đưa tay bịt tai:

- Ôi, ác quá! Em không nghe nữa đâu!

Thái độ của nhỏ Diệp làm Quý ròm tự ái quá xá. Nó quắc mắt:

- Mày bỏ tay ra đi! Tao đã kể xong đâu!

Nhỏ Diệp lắc đầu quầy quậy:

- Kể chưa xong em cũng không nghe!

Vừa đáp nhỏ Diệp càng áp chặt hai tay vào tai khiến Quý ròm thêm điên tiết:

- Mày nhất định không chịu bỏ tay xuống phải không?

- Không! - Giọng nhỏ Diệp kiên quyết.

Tới đây thì Quý ròm gần như không nhận được nữa. Nó đã định chồm tới giật phắt cánh tay của cô em bướng bỉnh xuống nhưng đến phút chót, đột nhiên nó bình tĩnh trở lại.

Vừa nhòm người dậy, nó liền ngồi ngay xuống và nhếch mép gật gù:

- Thôi được, mày không muốn nghe tao kể tiếp thì thôi! Tiếc là mày sẽ không bao giờ biết được con mèo tinh khôn kia đã nói với ông chủ của nó những gì khiến ông chủ nó phải thay đổi ý định...

- Anh nói sao? - Quý ròm chưa nói dứt câu, nhỏ Diệp đã bỏ phắt tay xuống, mắt tròn xoe - Người em út tốt cuộc đã không giết con mèo của mình ư?

- Dĩ nhiên là không! - Quý ròm hừ mũi - Trong truyện này, con mèo là nhân vật chính. Giết nó đi thì còn quái gì chuyện mà kể!

- Ôi, thế mà khi nãy anh không bảo trước! - Nhỏ Diệp nói như reo, rồi nó hào hứng giục - Vậy anh kể tiếp đoạn sau cho em nghe đi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, thế vừa rồi đứa nào nói chuyện với tao thế?

Quý ròm ngơ ngác làm nhỏ Diệp ngơ ngác theo:

- Từ nãy đến giờ chỉ có em nói chuyện với anh chứ đâu có ai!

- Không phải mày! Đứa khác cơ - Quý ròm nheo mắt, tinh quái! - Mày thì bảo tao kể tiếp đoạn sau cho mày nghe, còn cái đứa khi nãy thì cứ một mực khẳng khẳng “em không nghe nữa đâu”, lại còn bịt mũi bịt tai như người bị rót xuống nước ấy!

Nghe tới đây thì nhỏ Diệp hiểu ra. Nó đỏ mặt đập chân xuống nệm:

- Anh đừng có chọc em nữa có được không! Khi nãy em đâu có biết con mèo sẽ không chết!

Quý ròm lườm em:

- Muốn biết con mèo có chết hay không, mày phải lặng yên nghe tao kể nốt đã chứ! Lần sau nếu mày cứ nhảy vô họng tao mày ngồi chồm hổm như thế, tao chả thèm kể chuyện cho mày nghe nữa đâu!

Lần này thì nhỏ Diệp ngoan ngoãn một phép. Nó lại đưa hai tay lên, nhưng thay vì hùng hổ bịt tai thì chậm rãi chống vào cằm, lặng lẽ chờ...

7. Chương 07

Chương 7

Quý ròm chiều chiều bắc ghế ngồi cạnh giường nằm của nhỏ Diệp, kể chuyện cho em nghe, mong em khuây khỏa. Đó là chuyện lạ. Xưa nay Quý ròm chưa bao giờ có những “nghĩa cử” như vậy. “Nó chỉ quát nạt em là giỏi”, mẹ vẫn nói về Quý ròm như vậy, mỗi khi bắt gặp cảnh nhỏ Diệp ngồi nghe anh giảng bài mà nước mắt nước mũi sì sụt.

Nhưng bây giờ thì mẹ không nói về Quý ròm như thế nữa. Cả bà, cả ba, cả anh Vũ cũng vậy. Bây giờ mọi người nói “Ồ, nó thương em ghê!”.

Lúc đầu nghe mọi người khen mình, Quý ròm cảm thấy bối rối quá chừng. Nó cứ thấy ngưỡng ngưỡng làm sao. Nhưng bây giờ thì nó hơi quen quen rồi.

Trước đây nó nghĩ nó chỉ thương em sơ sơ nên khi được khen nó cảm thấy lúng túng và xấu hổ. Bây giờ, nó biết là nó thương nhỏ Diệp nhiều hơn nó tưởng, vì vậy nó không còn cảm giác làm mình vờ vịt để đánh lừa mọi người nữa.

Ừ, nếu không thương em thì để gì nó chịu bó gối ngồi nhà mỗi chiều kể chuyện cho em nghe, mặc dù nó vô cùng sốt ruột khi thấy nhỏ Diệp cứ nằm hoài không chịu hết ồm để nó có thể mặc sức rong chơi cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Nói đúng ra, Quý ròm không chỉ kể chuyện cho mỗi mình nhỏ Diệp. Hai, ba ngay gần đây, đám bạn nhỏ Diệp dắt díu nhau tới thăm nó, thấy Quý ròm có tài kể chuyện thêm mắm thêm muối khá hấp dẫn, bèn rủ nhau nán lại nghe kể.

Sự kiện bất ngờ này làm Quý ròm phần khởi tợn. Thương em thì Quý ròm nhà ta quả có thương thật nhưng ngồi đóng đinh một chỗ để kể hết chuyện này đến chuyện khác, hết ngày này qua ngày khác, nó đã bắt đầu thấy chán.

Đó là chưa nói Quý ròm vốn chẳng có nhiều chuyện để kể. Xưa nay nó chỉ đọc toàn sách khoa học kỹ thuật. Để có thể giúp em khuấy khoả, nó phải chạy qua nhà nhỏ Hạnh bê về hai bộ truyện cổ dày cộm của Andersen và Grimm, chúi mũi đọc mê đọc mải.

Nhưng may làm sao, đúng vào lúc nó cảm thấy nhạt dần hứng thú, đám bạn của nhỏ Diệp lại hòa vào khen lầy khen ể:

- Ôi, anh Quý kể chuyện hay ghê!

- Cứ y như chương trình kể chuyện trên tivi ấy!

Quý ròm đang xụi lơ như chiếc xe hết xăng, nay bỗng được tiếp thêm nhiên liệu, tức khắc “nổ bình bịch” trở lại:

- Ôi, nhầm nhò gì! Anh còn nhiều chuyện hay hơn nữa cơ!

- Như chuyện gì chẳng hạn?

Quý ròm vung tay, vẫn “anh anh em em” ngọt xớt:

- Nhiều lắm! Như chuyện Em bé bán diêm chẳng hạn! Chiều mai các em đến đây, anh sẽ kể cho nghe!

Nghe Quý ròm hứa hẹn, chiều hôm sau, mới hai giờ bọn nhóc đã có mặt. Bây giờ thì ngay cả tác giả truyện này cũng không rõ bọn nhóc này đi thăm người ồm hay là đi thăm anh của người ồm! Nhưng nhỏ Diệp chẳng băn khoăn gì về chuyện đó. Hề nghe bạn bè tán dương anh mình là nó sung sướng rồi!

Khi kể chuyện cho mỗi mình nhỏ Diệp, Quý ròm trịnh trọng một thì khi kể chuyện cho cả một đám thính giả đang háo hức nghe cổ kia, dĩ nhiên Quý ròm phải trịnh trọng mười.

Nó vuốt vuốt cổ áo, đằng hắng một tiếng rõ to:

- Yên lặng! Yên lặng!

Bọn nhóc đang lao nhao lập tức im phất. Quý ròm khoái lắm, tiếp tục ra oai:

- Đặt tay chân cho ngay ngắn lại!

Bọn nhóc vội vã thu tay xếp chân.

Chờ thêm một phút cho không khí thêm phần trang nghiêm, Quý ròm mới từ tốn mở đầu:

- Ngày xưa ngày xưa, có một em bé bán diêm sống rất nghèo khổ. Lúc người đàn bà hiền hậu của em còn sống, dĩ nhiên em không đến nỗi cơ cực như vậy. Nhưng sau khi bà mất, gia đình em ly tán và em phải sống chui rúc trên một căn gác xép tồi tàn và rách rưới với một người cha lúc nào cũng đánh mắng em...

- Tội ghê! Còn bé như thế mà đã...

Quý ròm mới kể đến đó, nhỏ Thùy Vân ngồi bên cạnh bỗng ngậm ngùi buột miệng. Nhưng vừa hé môi, bắt gặp cái trừng mắt của Quý ròm, nó lật đật ngậm chặt miệng lại.

- Vào một đêm giáng sinh giá rét nọ, - Quý ròm kể tiếp - em đi lang thang ngoài phố để bán diêm. Nhưng em đi mãi, đi mãi, dọ dẫm qua khắp các ngã phố tối tăm và lạnh buốt mà vẫn không bán được bao diêm nào, bụng lại đói meo vì suốt ngày chẳng có gì vào bụng. Em cũng không dám về nhà vì sợ bị cha đánh. Cuối cùng, em đành chui vào một góc tường để tránh rét...

- A! - Một tiếng reo thình lình vang lên cắt đứt lời kể của Quý ròm - Tưởng Em bé bán diêm là chuyện nào chứ chuyện này thì em đã đọc rồi!

Quý ròm đánh mắt sang thằng Đạt, hừ giọng:

- Mày đọc rồi thì ngồi im để cho những người khác nghe!

Thằng Đạt là bạn thằng Tùng em nhỏ Hạnh. Nó tuy chẳng chơi thân với nhỏ Diệp nhưng từ ngày nhỏ Diệp ốm, nó và thằng Nghị vẫn hay theo thằng Tùng qua nhà Quý ròm chơi.

Thằng Đạt bép xép là chúa hay cãi, nhưng bị Quý ròm nạt, lại bắt gặp những ánh mắt khó chịu của đám thính giả xung quanh, liền rụt cổ nín thính.

Nhỏ Diệp nhỏ nhẹ:

- Anh kể tiếp đi!

Quý ròm lườm thằng Đạt một cái nữa rồi hắng giọng:

- Thu mình trong góc khuất vẫn không hết công, em đánh liều rút từ trong bao ra một que diêm và quẹt vào tường để sưởi. Ngọn lửa lúc đầu xanh lam, dần dần ngả sang màu biếc, rồi trắng ra, rực hồng quanh que gỗ, trông rất vui mắt. Em hơ tay lên hơi nóng dịu dàng, tưởng tượng mình đang ngồi trước lò sưởi ấm áp của những tháng ngày xa xưa...

Giọng Quý ròm bùi ngùi, đầy diễn cảm khiến bọn nhóc xúc động đến thuôn mặt.

- Nhưng rồi que diêm tắt và lò sưởi biến mất. Em đánh que diêm thứ hai. Khi ngọn lửa lóe lên, bức tường trước mắt em biến thành một tấm rèm bằng vải màn. Em nhìn xuyên qua tấm rèm, thấy trong nhà bàn ăn đã dọn. Khăn trải trắng tinh, bên trên bày toàn bát đĩa bằng sứ quý giá, và có cả một con ngỗng quay thơm phức...

Nhỏ Oanh bồn chồn vọt mien:

- Thế rồi que diêm có tắt không hở anh?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì thằng Đạt đã ngửa miệng đáp thay:

- Diêm nào là diêm chả tắt!

Nhỏ Diệp lo lắng hỏi xen:

- Thế khi que diêm tắt, mọi thứ cũng sẽ biến mất theo luôn ư?

Lần thứ hai, Đạt lại cướp lời Quý ròm. Nó cười hề hề, vẻ hiểu biết:

- Tất nhiên rồi! Con ngỗng quay và bức rèm kia chỉ là tưởng tượng thôi, làm quái gì có thật!

Thấy thằng Đạt lăm mồm cứ nhảy chồm chồm vào miệng mình, Quý ròm tức lắm. Nhưng nó cố nén, kể tiếp:

- Que diêm tắt, trước mặt em chỉ còn trơ bức tường lạnh lẽo. Bàn ăn thịnh soạn biến mất, quanh em vẫn là phố xá vắng teo, lạnh buốt, tuyết phủ trắng xóa, xa xa vọng lại tiếng bước chân của những khách qua đường quần áo ấm áp đang náo nức đến nơi hò hẹn...

Lần này tới phiên nhỏ Thùy Vân nôn nao lên tiếng:

- Rồi em bé sẽ quẹt tiếp que diêm thứ ba chứ?

Khi này vừa mở miệng, bị Quý ròm trùm mắt, Thùy Vân hoảng vía ngậm tăm. Nó dặn bụng “ngồi im, ngồi im” nhưng cuối cùng nó lại không nhịn được. Hoàn cảnh đáng thương của em bé bán diêm khiến nó quên bằng những gì nó tự nhủ nãy giờ.

Hỏi xong, Thùy Vân mới sức nhớ, liền giật mình len lét liếc về phía Quý ròm. Nhưng Quý ròm lúc này tỏ ra dễ tính khác thường. Nghe Thùy Vân hỏi, nó gật đầu vui vẻ:

- Đúng thế! Sau đó em bé quẹt que diêm thứ ba. Lần này, em nhìn thấy một cây thông Noel hiện ra trước mắt. Cây thông rất đẹp, đẹp hơn gấp nhiều lần những cây thông em từng nhìn thấy qua cửa kính của các hiệu buôn giàu có. Hàng ngàn ngọn nến sáng rực, lấp lánh trên cành lá xanh tươi và có rất nhiều bức tranh màu sắc rực rỡ giống hệt những bức bày trong các tủ hàng. Em vươn đôi tay về phía cây thông nhưng rồi...

- ...que diêm phụt tắt! - Đạp nhanh nhẩu tiếp lời.

Trong khi Quý ròm cau mày đánh mắt sang Đạp định “quạt” cho nó một trận về cái tội nói hót thì nhỏ Diệp, nhỏ Oanh, nhỏ Thùy Vân, kể cả thằng Nghị ít lời ngồi lặng lẽ nãy giờ, đều đồng loạt nhao nhao phản đối:

- Đừng có nói bậy! Que diêm không tắt!

Đạp mím môi:

- Tắt!

- Không tắt!

Đạp cười khẩy:

- Chắc chắn là tắt! Em đã đọc truyện này rồi. Tới chỗ này thì diêm tắt.

Nghe Đạp khẳng khẳng, bốn đứa kia lập tức quay nhìn Quý ròm, vẻ cầu cứu.

Quý ròm thở đánh thượt, buồn bã xác nhận:

- Đúng là tới chỗ này thì diêm tắt! - Rồi lướt mắt qua những khuôn mặt đang ngẩn ngơ kia, nó vội vã nói thêm - Nhưng sau đó, em bé quẹt que diêm thứ tư, và lần này thì người bà hiền hậu của em hiện ra. Bà mỉm cười với em, âu yếm vuốt tóc em và ôm em vào lòng.

Tới lúc này, chuyện người bà hiện ra chẳng làm bọn nhóc vui lên mấy tí. Nhỏ Diệp thở dài, bắt giắc lặp lại “luận điệu” của thằng Đạp:

- Nhưng đó chỉ là tưởng tượng thôi. Rồi que diêm thứ tư cũng sẽ tắt theo những que diêm kia và người bà lại biến mất!

Giọng lưỡi bi quan của nhỏ Diệp khiến Quý ròm cảm thấy xao xuyến khôn tả. Nhỏ Diệp tuy bề ngoài lém lỉnh, nghịch ngợm nhưng thật ra lại là đứa rất đa cảm. Hôm trước Quý ròm kể chuyện Con mèo đi hia, mới kể đến chỗ người em út định giết con mèo, chỉ định giết thôi chứ chưa giết, mà nhỏ Diệp đã bịt tai giãy nảy lên rồi, huống hồ gì chuyện Em bé bán diêm.

Chuyện Em bé bán diêm có kết thúc rất buồn thảm. Khi người bà tan biến theo ánh sáng của que diêm, em bé đã cố gắng quẹt hết que diêm này đến que diêm khác để mong giữ bà lại. Và sáng hôm sau khách qua đường nhìn thấy trong xó tường một bé gái có đôi má hồng nằm chết giữa những que diêm vương vãi, miệng vẫn còn mỉm cười. Hẳn khi từ già cõi đời để về bên kia thế giới, em đang mỉm cười với bà em trong giấc mơ được thấp lên từ những que diêm bé nhỏ.

Quý ròm liếc nhỏ Diệp, rồi đưa mắt qua chỗ nhỏ Oanh, nhỏ Thùy Vân và thằng Nghị đang ngồi thấp thỏm chờ nghe tiếp, lòng rất đổi phân vân.

Mãi một lúc, Quý ròm mới hắng giọng kể tiếp, quyết làm cho câu chuyện khác đi:

- Việc người bà hiện ra không phải là tượng tượng đâu. Người bà hiện ra và không biến đi đâu nữa!

- Ôi, hay quá - Ba, bốn cái miệng cùng reo - Thật thể hở anh?

- Thì thật chứ sao! - Quý ròm nói giọng quả quyết, lần đầu tiên nó nói dối một cách hoan hỉ. Khi người bà hiện, em bé nói với bà “Bà ơi, bà ề luôn với cháu nhé!”, và người bà gật đầu “Ừ, bà sẽ về ở luôn với cháu! Bà sẽ không đi đâu nữa”...

- Không phải! Không phải vậy! - Đạt thỉnh linh hét tướng - Anh kể sai rồi!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác lo âu của bọn nhóc chung quanh, Đạt làm một lèo, nhanh đến nỗi Quý ròm không kịp chặn lại:

- Em bé không nói “Bà ơi, bà về luôn với cháu nhé” mà nói “Bà ơi, cho cháu đi theo bà với”. Sau đó người bà cầm lấy tay em bé bay vút lên cao, cao mãi, cao tít mù! Mà bay cao như vậy có nghĩa là về châu trời đấy!

Nhỏ Diệp tái mặt:

- Là chết ư?

- Thì chết chứ sao! Vừa đói vừa rét, lại ngồi suốt đêm ở ngoài trời, làm sao em bé bán diêm đó sống nổi!

Đạt ưỡn ngực đáp, mặt nhơn nhơn vì đã nêu ra một lập luận vững chắc.

Trong khi đó, bốn đứa còn lại mặt như đưa ma. Nhỏ Diệp quay sang Quý ròm, giọng thiếu náo:

- Nhóc Đạt nói có đúng không hở anh?

- Đúng thế quái nào được! - Quý ròm gầm gừ - Tao đã bảo em bé không chết là không chết!

Đạt gân cổ:

- Chết!

Quý ròm nghiêng răng:

- Không chết!

Đạt nhất quyết không chịu thua. Nó vung tay:

- Chết ngủm cù đeo! Trong sách bảo vậy!

Quý ròm bĩu môi:

- Xạo đi!

- Em chả xạo! - Đạt đỏ mặt tía tai - Trong sách còn nói rõ sáng hôm sau những người đi đường bắt gặp em bé bán diêm nằm chết cong queo bên vách tường...

Đạt “nói có sách mách có chứng” khiến Quý ròm ghen hợm. Phải loay hoay mất một lúc, nó mới nghĩ ra được cách phản bác.

- Hê hê! Nói xạo mà cũng không biết cách! - Quý ròm nhếch mép châm chọc, rồi không để Đạt kịp phản ứng, nó nói luôn - Nghe tao hỏi nè! Em bé bán diêm ở suốt đêm ngoài trời, đúng không?

Đạt gật đầu:

- Đúng.

- Mà đêm đó là đêm giáng sinh giá rét vì tuyết rơi không ngừng, đúng không?

Đạt lại gật đầu:

- Đúng.

Quý ròm cười ranh mãnh:

- Và nếu em bé bán diêm chết cùng queo như mây nói thì tất nhiên phải nằm yên một chỗ không động đậy, đúng không?

Thấy Quý ròm hỏi vòng vo, Đạt bắt đầu chột dạ. Nhưng những câu hỏi Quý ròm nêu ra đều là sự thật, nó không thể không thừa nhận. Nó nhìn Quý ròm, giọng ngập ngừng:

- Đúng thế!

Chỉ chờ có vậy, Quý ròm giơ hai tay lên trời, giọng đắc thắng:

- Như vậy rõ là mây xạo rồi! Một thi thể bất động phơi suốt đêm ngoài trời chắc chắn sẽ bị tuyết lấp bết mất, sáng hôm sau còn nhìn thấy thể quái nào được!

Bọn nhỏ Diệp nín thở theo dõi cuộc chất vấn này giờ, đến đây thở đánh phào một cái và hớn hờ hùa theo:

- Đúng rồi! Không thể có chuyện đó được.

- Tuyết đã rơi suốt đêm thì nhà cửa còn bị phủ kín, nói chi là một xác chết!

- Hi hi! Thế mà dám bảo em bé bán diêm về châu trời! Xạo ơ là xạo!

Bọn nhỏ Diệp mặt mây tươi tỉnh bao nhiêu thì Đạt bí xị bấy nhiêu. Nó tức muốn xị khói lỗ tai nhưng nhìn quanh thấy chẳng ai muốn tin lời nó, nó đành mếu xệch miệng:

- Truyện kể thế nào thì em nhắc lại như thế, còn chuyện tại sao tuyết không lấp em bé bán diêm là do sách viết thế chứ đâu phải em xạo...

Nghe thằng Đạt phân trần và đổ thừa mọi tội lỗi cho ông nhà văn Andersen, Quý ròm không khỏi cười thâm. Thực ra, tác giả truyện Em bé bán diêm đã cẩn thận sắp xếp cho nhân vật vào nắp giữa hai bức vách để tránh rét ngay từ đầu, nên em bé bán diêm không bị tuyết lấp là điều đương nhiên. Nhưng thằng Đạt vừa bẻm mép vừa khù khờ này lại không chú ý đến chi tiết đó, cứ mồm năm miệng mười lôi ông Andersen ra trách móc.

- Ô, tao nghĩ lại rồi! - Cuối cùng !uý ròm tìm cách xoa dịu Đạt Mây khong xạo, nhưng có lẽ mây nhớ nhầm!

Quý ròm tưởng “gỡ” cho Đạt cái tội “xạo”, đối phương sẽ cảm kích mà im mồm đi cho. Nào ngờ, Quý ròm vừa nói xong, Đạt lại nhảy nhồm:

- Không! Em không xạo, cũng không nhớ nhầm! Dích xác là như thế! Nếu anh không tin, hôm nào em tìm cuốn sách có câu chuyện Em bé bán diêm này đến cho anh xem.

Thấy Đạt đòi trưng bằng cớ, Quý ròm biết càng đòi co nhì nhằng càng bất lợi. Nó gạt phắt:

- Tao chả cần xem cuốn sách của mây! Nếu mây đã nhớ nhầm thì sách cũng có thể... in nhầm, xem làm cái cóc khô gì!

Trong khi Đạt há hốc miệng trước lời phán ngang như cua của Quý ròm thì giọng nhỏ Diệp nhỏ nhẹ vang lên:

- Ủ, sách cũng có thể in nhầm lắm chứ!

Câu nói của nhỏ em khiến Quý ròm cảm kích đưa mắt nhìn sang. Và nó bất giác ngẩn người khi thấy nhỏ Diệp ủng hộ mình mà mặt mây của nhỏ sao buồn hiu đến vậy!

8. Chương 08

Chương 8

Bạn bè của nhỏ Diệp không chỉ đến thăm và nghe kể chuyện suông. Theo thói quen, đi thăm người ốm bao giờ người ta cũng xách theo một cái gì đó. “Cái gì đó” của người lớn là hộp sữa, trứng gà, cam quýt,... Trẻ em chả có tiền, “cái gì đó” của trẻ em là những thứ có sẵn trong tay.

Nhỏ Oanh đem đến tặng nhỏ Diệp một cây thước kẻ bằng nhựa, trên có in hình các con vật trong phim hoạt hình Walt Disney. Nhỏ Thi tặng nhỏ Diệp một bức tượng thách cao bé bằng ngón chân cái nặn hình một con chuột đang thò đầu ra khỏi chiếc giày. Nhỏ Cẩm Thúy đem đến một xấp bưu ảnh chụp phong cảnh Đà Lạt chú nó vừa đi chơi về mua cho.

Nhỏ Diệp thích những món quà xinh xắn này lắm. Nó nằm ở giữa, xếp cây thước, con chuột và những tấm bưu ảnh chung quanh, mỉm cười sung sướng. Con mèo bông biết keo “meo, meo” cô Tư tặng hôm trước nó cũng để trên giường, nhưng đặt khuất sau chiếc gối.

Quý ròm hỏi:

- Còn con mèo đâu, sao mày không bày luôn ra?

Nhỏ Diệp lật chiếc gối:

- Nó ở đây nè!

Quý ròm tò mò:

- Sao mày giấu nó dưới gối vậy?

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Em sợ nó vồ chuột!

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Mày chỉ toàn lo hão!

- Kệ em!

Nhỏ Diệp chun mũi đáp và đẩy chiếc gối lại.

Nhỏ Diệp thích các quà tặng là thế, vậy mà hôm nhỏ Thùy Vân đem chiếc máy tính bỏ túi tới, nhỏ Diệp lắc đầu nguây nguẩy:

- Í! Bạn đem về đi!

Thùy Vân ngạc nhiên:

- Sao thế? mình đem tặng cho bạn mà!

Nhỏ Diệp vẫn khăng khăng:

- Nhưng chiếc máy tính này đắt tiền lắm!

- Không đắt lắm đâu! - Thùy Vân trấn an bạn.

Nhỏ Diệp vẫn nghi ngại:

- Chiếc máy tính này của ai vậy? Của ba mẹ bạn phải không?

- Không! Đây là chiếc máy tính của mình!

- Nhưng dù nó là của bạn, bạn cũng không nên đem tặng nó! - Nhỏ Diệp cắn môi - Bạn cần phải có nó để tính toán!

- Bạn đừng lo! - Nhỏ Thùy Vân chớp mắt - Mình có tới những hai cái lận! Một chiếc mẹ mình mua hôm trước, một chiếc ông cậu vừa tặng cho mình.

Dù Thùy Vân giải thích đầu ra đó rõ ràng, nhỏ Diệp vẫn không muốn nhận món quà đặc biệt này. Nhưng khi vừa định lắc đầu thêm một lần nữa, nó bất gặp vẻ mặt căng thẳng, hồi hộp của bạn, nó đành cười khi:

- Thôi, được rồi! Cảm ơn bạn nhé!

Thấy nhỏ Diệp chịu nhận quà của mình, nhỏ Thùy Vân mừng rơn. Nó hớn hở dúi chiếc máy tính vào tay bạn, lại cẩn thận “giao hẹn”:

- Nói rồi không được đổi ý đấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt, cảm động:

- Ủ, mình sẽ không đổi ý đâu!

Bọn nhóc Nghị, Đạt, Tùng cũng không chịu thua. Nghị nói:

- Chị Diệp ốm nằm một chỗ buồn lắm! Tụi mình phải tặng cho chị Diệp món gì.

Đạt sờ túi:

- Tao có gì đâu mà tặng!

Tùng liếc Đạt:

- Tao thấy ở nhà mày có chiếc tivi.

- Không được đâu! - Đạt tái mặt - Chiếc tivi đó là của ba mẹ tao!

Nhìn vẻ hốt hoảng của Đạt, Tùng toét miệng cười:

- Tao chỉ đùa thôi! Mày có khiêng chiếc tivi tới, chị Diệp cũng không nhận đâu!

Nghị rút trong túi áo ra tấm ảnh diễn viên Đài Loan Hà Gia Kính, người đóng vai hiệp sĩ Triển Chiêu trong phim Bao Thanh Thiên đang chiếu mỗi chiều trên Đài truyền hình thành phố, hào hứng nói:

- Tao sẽ tặng chị Diệp tấm ảnh này!

Tấm hình trên tay Nghị làm Tùng nhớ ra:

- Ô, tao cũng có ảnh diễn viên. Tao sẽ đem tặng cho chị Diệp.

Nghị tò mò nhìn bạn:

- Ảnh Kim Siêu Quần đóng vai Bao Công hở?

- Không! - Tùng nhún vai - Diễn viên của tao có tới... bốn chân lận!

Rồi trước vẻ ngơ ngác của hai bạn, Tùng nhe răng cười hì hì:

- Diễn viên đóng trong phim Một trăm lẻ một con chó chó đốm đó!

- Tưởng gì! - Đạt trề môi - Phần tao, tao sẽ tặng chị Diệp một con chó thật.

- Một con chó thật? - Tùng nhún vai - Ý mày muốn nói đến con Mi-na mà cậu mày mỗi khi đi nhậu về thường tung bóng lên trời đó ư?

- Đúng thế! - Đạt gật đầu, hiên ngang - Tao sẽ tặng cho chị Diệp con Mi-na nhà tao!

Tùng liếc mép:

- Nhưng đây đâu phải là con chó của mày!

- Con Mi-na là của mẹ tao! - Đạt xác nhận - Nhưng mẹ tao đang tìm cách cho nó đi. Mẹ tao không chịu nổi cảnh con Mi-na cứ mãi bị cậu tao hành hạ!

- Thì ra thế! - Tùng gật gù, nhưng rồi nó liền thở dài! - Nhưng nếu vậy mày phải nghĩ cách khác. Chị Diệp sẽ không nhận một món quà tặng lúc nào cũng ị vãi lung tung khắp nhà như con Mi-na của mày đâu!

- Thôi, mày tìm món quà khác đi! - Nghị vỗ vai Đạt, khịt mũi nói - Ai lại tặng cho người ốm một con chó bao giờ!

Đạt nghệt mặt:

- Nhưng ngoài con Mi-na ra, tao chẳng có món gì khác!

- Xấp ảnh diễn viên của mày đâu rồi? - Nghị hỏi.

Đạt gãi đầu:

- Tao chơi bài cào với mấy thằng nhãi cạnh nhà thua sạch hết rồi!

- Thế còn những tấm hình đề-can?

- Cũng vậy! - Đạt tặc lưỡi - Tao bị tui kia gom tất tần tật!

Chợt Đạt reo lên:

- A, phải rồi! Tao có thanh kiếm gỗ!

Tùng “xì” một tiếng:

- Chị Diệp chả thèm thanh kiếm của mày đâu! Con gái ai lại chơi kiếm!

Đạt ngập ngừng:

- Hay là tao tặng chị Diệp... chiếc mặt nạ Tề Thiên của tao vậy!

- Con gái chẳng bao giờ đeo mặt nạ! - Tới lượt Nghị phản đối - Mặt nạ chỉ dành cho con trai thôi!

- Thôi được! - Cuối cùng, Tùng nói - Tao sẽ cho mày mượn một tấm ảnh. Chừng nào có, mày trả lại tao!

- Hay đấy! - Đạt vỗ tay - Như vậy ba đứa tặng ba tấm ảnh, chắc chắn chị Diệp sẽ thích mê toi!

Nhỏ Diệp thích mê toi thật. Nó hớn hở đón những tấm ảnh trên tay bọn nhóc:

- Ôi, các em tặng chị đấy ư?

Rồi sầm *** tấm ảnh diễn viên Hà Gia Kính, nó tấm tắc:

- Triển hộ vệ ở phủ Khai Phong đây mà!

Cầm tấm ảnh những con chó đốm, nó lại reo:

- A, hình này trong phim Một trăm lẻ một con chó đốm! Đẹp quá!

Tới tấm ảnh Tùng cho thằng Đạt mượn thì nhỏ Diệp không reo cũng chẳng tấm tắc. Nó tròn xoe mắt:

- Ôi, ảnh ai đây?

Tùng tủm tỉm:

- Ma đấy!

- Ma? - Nhỏ Diệp há hốc miệng.

- Ủ, đây là con ma trong phim hoạt hình! Chị chưa xem phim Casper, con ma dễ thương sao?

- Chưa.

- Phim đó hay lắm! - Tùng không bỏ lỡ cơ hội quảng cáo - Để hôm nào em cho chị mượn!

- Thế ngoài phim đó ra, mày còn phim nào hay nữa không?

Tiếng Quý rờm đột ngột vang lên sau lưng khiến bọn nhóc giật mình quay lại.

- A, anh Quý! - Tùng vui vẻ chào, rồi sực nhớ đến câu hỏi vừa rồi, nó nhanh nhẩy kê khai - Ở nhà em có phim Cô bé lạc loài nè, phim Câu chuyện đồ chơi nè, phim Khu vườn bí ẩn nè, phim Người da đỏ trong ngăn kéo nè, phim...

- Thôi, thôi, đủ rồi - Thấy thằng Tùng có vẻ muốn kéo dài sự liệt kê của nó đến tận tối mịt, Quý rờm hoảng hốt ngắt lời - Đây đâu phải là cuộc thi kể tên phim mà mày trang giang đại hải thế!

Tùng ngơ ngác:

- Chính anh vừa hỏi em kia mà!

- Tao hỏi đùa đó thôi! - Quý ròm khịt mũi, rồi nó bắt thần nghiêm mặt - Điều tao muốn hỏi là tại sao tụi mày rủ nhau kéo vào đây quậy phá không cho chị Diệp nghỉ ngơi! Đã đến giờ nghe kể chuyện đâu!

Thấy Quý ròm ra oai ghê quá, mặt lại đờ đờ sát khí, ba ông nhóc run bắn, lấp ba lấp bắp mãi vẫn không thốt nên lời.

- Tùng và các bạn đem quà đến tặng em đây! Chẳng phải quậy phá đâu!

Cuối cùng, nhỏ Diệp đành phải đỡ lời giùm bọn Tùng, Nghị, Đạt. Rồi nó giơ mấy tấm ảnh lên khoe:

- Anh xem nè! Đẹp không?

Quý ròm bước lại. Nó cầm lấy xấp ảnh trên tay nhỏ Diệp, ngạc nhiên reo:

- A, Nam hiệp Triển chiêu!

Rồi quay lại phía bọn nhóc, Quý ròm nhoẻn miệng cười:

- À, thế ra tao đã trách oan...

Nhưng Quý ròm không thể nói hết lời xin lỗi. Mới thốt được vài ba tiếng, nó sực nhận ra Tùng, Nghị, Đạt đã không còn ở trong phòng. Thừa lúc Quý ròm ngắm nghía mấy tấm ảnh, bọn nhóc đã nhảy nhau lên lên chuồn mất tiêu.

9. Chương 09

Chương 9

Quý ròm ngồi loay hoay trước xấp hình mới lấy ở hiệu ảnh về. Hôm trước tụi nó chụp cả thấy ba mươi sáu pô nhưng chỉ rửa được có hai mươi lăm tấm. Nó, Tiểu Long, và nhỏ Hạnh ở trong mười một pô kia nếu không bị mất đầu thì cũng sút tai, không thiếu tay cũng thiếu giò thiếu cẳng. Ông chủ hiệu rửa ảnh bảo tại tụi nó cầm máy ảnh không vững, khi chụp bị run tay nên đầu cổ chân cẳng bị “thất thoát”, bị lệch ra khỏi khung hình. Ông giơ cuộn phim vừa tráng ra ánh sáng, chỉ cho Quý ròm xem nhưng pô hình hư, quả nhiên đúng y như vậy.

Nhưng đó là nói những pô hình hư. Trong những tấm ảnh còn lại, tụi nó nom cũng đẹp ra phết. Trong ảnh, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và nó mặt mày cứ hơn hơn, đứa nào đứa nào nẩy miệng cười toe toét. Vườn Tao Đàn nhiều cây xanh, nền ảnh phía sau càng thêm tươi tắn. Những tấm chụp ở quảng trường Công xã Paris cũng đẹp không kém. Nhà thờ Đức Bà vào trong ảnh trông uy nghiêm, cổ kính và đẹp hẳn lên so với bên ngoài.

Quý ròm ngồi ngắm mấy tấm ảnh không chán mắt. Nó lật tới lật lui một hồi rồi không nén được, nó bỏ xấp hình vào trong túi áo, chạy vù ra khỏi nhà.

Lòng dạ nôn nao, Quý ròm phóng một mạch đến nhà Tiểu Long. Nó không thể đợi đến sáng mai được. Với những chuyện như thế này, nó không thể nán nã hoặc làm ra vẻ không có gì quan trọng. Nó phải lập tức đi tìm Tiểu Long và nhỏ Hạnh, phải lập tức xoe những tấm ảnh đẹp để mới lấy về còn nóng hổi như bánh mì vừa ra lò này trước mặt bạn để sung sướng nhìn thấy mặt bạn rạng lên vì thích thú.

Mặt Tiểu Long rạng lên thật. Quý ròm chưa đưa xấp ảnh ra, chỉ mới đặt chân qua ngưỡng cửa thôi, mặt Tiểu Long đã rạng lên rồi:

- Ủa! Hôm nay mày không ở nhà chơi với nhỏ Diệp sao mà chạy qua đây?

Câu hỏi của Tiểu Long khiến Quý ròm hơi khựng lại. Nhưng nó chỉ khựng lại một thoáng thôi, sau đó là một niềm vui mới mẻ như chồi non nhú lên trong lòng nó. Chà, thằng mập này đánh giá mình cao gớm! Phải là người đang hoang tử tế mới khiến người ta thắc mắc như thế thôi! Quý ròm sung sướng nhủ bụng và cố giữ vẻ mặt nghiêm trang, nó tặc tặc lưỡi:

- Tao chỉ chạy đi một chút thôi, rồi phải trở về nhà lo cho em tao ngay!

Thực ra Quý ròm chẳng lo được gì cho em nhưng nó cứ khoe vung tán tào cho sướng miệng. Vừa nói nó vừa dòm Tiểu Long lom lom xem thằng mập này có bắt bẻ hay phản ứng gì không.

Nhưng Quý ròm đã quá lo xa. Đối với Tiểu Long, việc Quý ròm ngày ngày ẽ cổ chép bài giùm nhỏ Diệp và chiều nào cũng ngồi cầm bên giường kể hết chuyện này đến chuyện khác giúp em mình khuấy khỏa đã thừa xứng đáng để được xem là “lo lắng cho em” rồi. Vì vậy nghe Quý ròm vung vít, Tiểu Long chẳng hề thắc mắc, chỉ nhướn mắt hỏi:

- Có chuyện gì mà gấp thế?

Quý ròm nhanh nhẩy rút xấp ảnh trong túi, chìa ra:

- Mày xem đi! Tao mới lấy về đây!

- A, đẹp quá!

Tiểu Long reo lên và chúi mũi vào xấp hình trên tay, nó say sưa lẫn giở từng tấm, hết tặc lưỡi hít hà lại chép miệng xuýt xoa, quên bém cả Quý ròm đang thò lỗ mắt đứng bên cạnh.

Nhưng Quý ròm không lấy thế làm phiền. Nó cũng chỉ mong có vậy. Nó khoái trá khi thấy Tiểu Long bị mấy tấm ảnh cuốn hút thần trí đến quên cả trời đất. Nếu có điều gì khiến nó hơi phật ý thì đó là thằng mập “nghiên cứu” mấy tấm ảnh kỹ quá.

Quý ròm bấm bụng chờ một hồi đã hết nhẫn nại.

- Thôi, xem thế đủ rồi! - Nó cầu nhàu - Còn đem qua nhà nhỏ Hạnh cho nó xem nữa chứ!

Lời nhắc nhở thô bạo của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩng lên và lỏn lỏn gãi đầu:

- Ồ há!

Nhưng vẫn còn tiêng tiếc khi phải rời mắt khỏi những tấm ảnh, nó hăng hái nói:

- Để tao lấy xe chở mày đi!

Cũng như Tiểu Long, những tấm ảnh khiến nhỏ Hạnh mê tít thò lò. Nhưng khác với Tiểu Long, xem một hồi nhỏ Hạnh lòi xấp ảnh ra đếm. Rồi tròn mắt hỏi:

- Sao chỉ có hai mươi lăm tấm? Cuộn phim có ba mươi sáu pô kia mà!

Miệng Quý ròm méo xệch:

- Mười một tấm kia hư hết rồi!

- Hư?

- Ủ! - Quý ròm nuốt nước bọt - Trong mười một tấm kia, bọn mình đùa thì mất đầu, đùa thì mất tay, đùa mất chân,...

Tiểu Long nhú mày:

- Sao lại như thế được?

- Chẳng có gì là không được! - Quý ròm khoa tay, hùng hổ - Nếu khi bấm máy, mày run tay, người đứng trước mặt mày sẽ bị lệch ra khỏi khung hình ngay tót xuyệt! Tóm lại là phải cầm máy thật vững, thậm chí khi bấm nút, mày phải nín thở để tay khỏi bị run!

Tiểu Long không biết Quý ròm lặp lại nguyên văn lời hướng dẫn của ông chủ hiệu ảnh, cứ aný náy đưa tay quẹt mũi:

- Ồ, lẽ ra những điều này mày phải dặn tui tao từ trước.

Đang thán phục sự “am hiểu” về nghệ thuật nhiếp ảnh của quý ròm không để đâu cho hết, Tiểu Long quên phắt rằng cùng với nó và nhỏ Hạnh, Quý ròm cũng là một trong ba “tác giả” của những tấm ảnh mất đầu mất cẳng kia.

Tiểu Long quên, nhưng nhỏ Hạnh thì không quên. Đợi Quý ròm huênh hoang cho sướng miệng xong, nhỏ Hạnh mới mỉm cười từ tốn:

- Ông chủ hiệu ảnh còn bảo với Quý điều gì nữa không?

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý của nhỏ Hạnh khiến bộ mặt đang dương dương tự đắc của Quý ròm bỗng xẹp lép như quả bóng xì. Nó cười méo xẹo:

- Thôi mà! Bộ Hạnh không còn câu hỏi nào tử tế hơn sao?

Tiểu Long không để ý đến vẻ gượng gạo của thằng ròm. Nó cầm xấp hình trên bàn sẫm *** thêm một hồi rồi vung tay hào hứng:

- Tao sẽ để dành tiền mua một cuộn phim khác! Rồi tụi mình sẽ đi Thảo Cầm Viên, đi Suối Tiên,...

- Chuyện Long nói để từ từ tính sau! - Nhỏ Hạnh liếm môi cắt ngang, rồi nó chìa tay về phía Quý ròm - Bây giờ Quý đưa cuộn phim đây, Hạnh sẽ rửa thêm cho Long và Hạnh mỗi người một xấp!

- Cần gì phải vậy! - Quý ròm ngạc nhiên - Cứ chia xấp hình này ra làm ba là được rồi!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Đây là những tấm ảnh đầu tiên do tụi mình tự chụp lấy, mỗi người nên giữ đủ hai mươi lăm tấm để làm kỷ niệm.

- Nhưng cuộn phim đâu có đây! Ngày mai đi học tôi sẽ mang cho Hạnh!

Quý ròm nhặt xấp hình trên bàn bỏ vào túi áo, đáp. Rồi quay sang Tiểu Long, nó oai vệ giục:

- Thôi, về! Em tao chắc... nhớ tao lắm rồi!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Cả bọn Tùng, Nghị, Đạt nữa chi! Tụi nó cũng đang chờ Quý về kể chuyện đây!

Đang định lên mặt với Tiểu Long, bị nhỏ Hạnh nói huych toẹt, Quý ròm xụi lơ, hấp tấp bước ra cửa.

Nhưng lòng đang phơi phới, Quý ròm không ầm ục lâu. Hôm nay, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đưa nào cũng khen lấy khen để những tấm ảnh chụp bằng chiếc máy ảnh của nó khiến nó khoái chí khôn tả. Chỉ tiếc là có mười một pô bị hư! - Quý ròm chép miệng - Nhưng bước đầu chụp ảnh ai mà chả thế, có người còn hư sạch cả ba mươi sáu pô ấy chứ!

Niềm vui trong lòng Quý ròm càng nhân đôi khi về gần tới cổng nhà nó, trước lúc bỏ nó xuống xe, Tiểu Long còn hăm hở và cẩn thận dặn:

- Tuần sau đi chụp hình nữa nhé!

- Dĩ nhiên rồi! - Quý ròm nhảy xuống khỏi yên, chun mũi đáp - Tuần sau, tuần sau nữa, tuần sau nữa nữa, tuần nào tụi mình cũng đi!

Rồi mặc cho Tiểu Long ngỡ ra không biết nó nói thật hay nói chơi, Quý ròm co giò phóng vụt vào nhà.

Nhưng khi vừa đặt chân vào phòng ngủ, Quý ròm bất giác đứng ngẩn ngay ngạch cửa. Khác với mọi hôm, chiều nay trong phòng chỉ lác đác vài ba thính giả. Nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân đang ngồi bên mép giường thủ thủ trò chuyện cùng nhỏ Diệp. Bọn Tùng, Nghị, Đạt biến đâu mất tiêu.

Nghe tiếng chân, ba đứa con gái lập tức ngoảnh ra:

- A, anh Quý về! - Nhỏ Oanh reo lên.

Quý ròm đảo mắt quanh phòng:

- Tụi thằng Tùng đâu?

Nhỏ Thùy Vân chớp mắt:

- Tụi nó đợi anh lâu quá, bỏ về rồi!

Quý ròm hừ mũi một cái, không nói gì. Nó kéo ghế lại ngồi cạnh giường, định bụng sẽ kể truyện Con quỷ sứ của ông hàng tạp hóa nó mới đọc tối hôm qua cho bọn nhóc nghe. Nhưng hắng giọng hai, ba lần, Quý ròm vẫn không sao bắt đầu được. Bụng tức anh ách về chuyện bọn thằng Tùng không thèm ở lại để nghe nó kể chuyện, Quý ròm cứ cảm thấy có một cục gì đó đang chẹn ngang cổ.

Cuối cùng, tự ái và giận dữ, nó thò tay rút phất xấp ảnh trong túi áo ra, “xì” mỗi tiếng rõ to:

- Ba đứa đó ngốc ơi là ngốc! Có xấp ảnh đẹp như vậy mà không biết nán lại xem!E

Thấy xấp ảnh, bọn con gái lập tức giành nhau. Quý ròm phải hét toáng:

- Tụi mày làm gì thế! Coi chừng rách ảnh của tao!

- Ôi! Đẹp quá!

Vừa lướt mắt qua xấp ảnh, nhỏ Thùy Vân đã buột miệng trầm trồ.

- Tất nhiên rồi! Ở trên lớp tụi bạn vẫn hay khoe tao như thế!

Quý ròm vênh mặt nói, quên phắt mới hôm trước đây nó đã tự nhận với nhỏ Diệp nó là một người xấu xí.

Nhưng nhỏ Thùy Vân đã làm Quý ròm cụt hứng. Nó thật thà “đỉnh chính”:

- Em khen là khen cảnh vật kia!

- Cảnh vật hả? Ồ, ờ, cảnh vật thì nói làm gì! - Quý ròm lúng túng chữa thẹn - Tụi tao chụp ở vườn Tao Đàn, không đẹp sao được!

- Ôi, nhà thờ Đức Bà nữa này! - Nhỏ Oanh hớn hở reo - Đẹp ghê!

Làn này nghe hai tiếng “Đẹp ghê!”, Quý ròm chẳng thấy phấn khởi hay xúc động tẹo nào. Nó hừ giọng:

- Rõ là khen phò mã tốt áo!

Nhưng mặc cho Quý ròm cảm râm, thỉnh thoảng lại bình phẩm một câu đầy khiêu khích, nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân chẳng buồn để vào tai. Tụi nó dán mắt vào những tấm ảnh, nghiêng đầu ngoẹo cổ say sưa ngắm nghía.

So với Thùy Vân, dĩ nhiên nhỏ Oanh thích thú nhiều hơn. Bởi vì nó nhìn thấy anh Tiểu Long của nó đang toét mieneg cười trong đó. Cứ xem xong một tấm ảnh, nó lại tấm tắc:

- Đẹp ơi là đẹp!

Xem hết một xấp, nó không tấm tắc nữa. Mà quay nhìn Quý ròm, tò mò hỏi:

- Anh chụp bằng máy của ai vậy?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Dĩ nhiên là bằng máy của tao!

- Anh có máy riêng hả? - Nhỏ Thùy Vân trố mắt.

- Tất nhiên!

- Hay quá hén!

Nghe nhỏ Thùy Vân khen “hay”, Quý ròm sướng mê tơi. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ:

- Hay gì! Máy ảnh thì ai chả có!

Nhỏ Thùy Vân chớp mắt:

- Thế nhỏ Diệp có không?

Quý ròm không ngờ con nhóc này lại hỏi một câu ác ôn như thế, lại hỏi ngay trước mặt nhỏ Diệp, miệng mồm liền đăm ngắc ngứ:

- Nhỏ Diệp hả? Cái đó thì... cái đó thì...

Nhỏ Oanh không để ý đến vẻ lúng túng của Quý ròm, hồn nhiên reo:

- A, phải rồi! Hôm nào nhỏ Diệp đi học lại, tụi mình đem máy ảnh theo chụp hình chơi!

Quý ròm khe liếc nhỏ Diệp, thấy mặt mày em gái mình buồn xo. Lúc này Quý ròm mới sức nhớ từ nãy đến giờ chỉ có nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân giành giật nhau xem ảnh, còn nhỏ Diệp vẫn nằm im ru. Sao thế nhỉ? - Quý ròm hoang mang tự hỏi - Nó mệt nhọc không nhấc tay nhấc chân nổi hay là nó giận dỗi chuyện mình đang tâm giành chiếc máy ảnh của nó? Nhưng thật ra mình đâu có làm gì quá đáng! Chính nó đã tự nguyện nhận con mèo bông và nhường chiếc máy ảnh lại cho mình cơ mà! Nó còn bảo nó không muốn giữ máy ảnh vì sợ sẽ tốn tiền mua phim, những lời nó nói mình còn nhớ như in chứ đã quên đâu!

Quý ròm miêng man nghĩ ngợi, mắt không ngừng quan sát nhỏ Diệp, ái ngại thấy em mình vẫn nằm im, chần chập ngang ngực, mặt dầu dàu.

Hay nó biết mình thích chiếc máy ảnh nên nó làm bộ nói thế thôi? - Quý ròm lại băn khoăn - Đúng rồi, nó sợ mình buồn nên nó nói thế, chứ thực ra nó cũng thích chiếc máy ảnh này không kém gì mình! Ngay từ đầu, lúc thằng Mạnh lôi hai món quà ra, nó chẳng đã khẳng khăng đòi lấy chiếc máy ảnh là gì! Thế ra nó là em mà nó biết nhường cho anh, trong khi mình là anh lại chẳng biết nhường tẹo nào cả, thật là một ông anh chả ra gì! Đã vậy, trong lúc nó ốm nằm chết gí một chỗ như “em bé bán diêm”, mình lại xách chiếc máy ảnh chạy loăng quăng chụp hình hết chỗ này đến chỗ khác rồi đem về khoe nhăng khoe nhít, bảo nó không tủi thân sao được!

Càng nghĩ Quý ròm càng cảm thấy bứt rứt quá xá. Nhưng đúng vào lúc nó đang định mở miệng nói một câu gì đó để an ủi em gái thì nhỏ Thùy Vân đã cầm tay nhỏ Diệp lay lay:

- Nhớ đấy nhé! Hôm nào đi học lại, bạn nhớ đem chiếc máy ảnh của bạn theo đấy!

- Ủ! - Nhỏ Diệp gật đầu - Bữa đó mình sẽ hỏi mượn anh Quý...

- Bạn nói sao? - Nhỏ Thùy Vân chưng hửng - Tại sao bạn phải mượn anh Quý?

Câu hỏi của Thùy Vân làm nhỏ Diệp bối rối quá chừng. Nó ấp a ấp úng chưa biết đáp thế nào thì Quý ròm đã đồng dục vọt miệng:

- Khỏi cần mượn!

Nói xong, nó chạy vụt ra khỏi phòng.

Lát sau, Quý ròm quay vào với chiếc máy ảnh trên tay. Nó bước lại chỗ nhỏ Diệp nằm, nhẹ nhàng đặt chiếc máy ảnh xuống nệm, trịnh trọng tuyên bố:

- Kể từ giờ phút này, chiếc máy ảnh này là của mày!

- Sao lại thế? - Nhỏ Diệp sững sốt.

- Chả sao cả? - Quý ròm nhún vai - Mày ốm, bạn bè tặng mày đủ thứ quà, tao là anh chẳng lẽ tao không tặng cho mày được một thứ gì sao!

Nhỏ Diệp vẫn chưa hết ngỡ ngàng:

- Tặng cho em rồi anh lấy gì đi chụp hình với anh Tiểu Long và chị Hạnh?

- Mày khéo lo! - Quý ròm cười hì hì, rồi nó méo miệng nhại theo câu nói của nhỏ Diệp hôm trước - Máy của mày, nhưng khi nào tao cần chụp hình với tụi bạn, tao mượn của mày cũng được chứ sao!

10. Chương 10

Chương 10

Rồi cũng đến ngày nhỏ Diệp hết ốm hẳn. Trước đây đã hai, ba lần cả nhà tưởng nó đã dứt sốt, nhưng toàn mừng hụt. Nó cứ sáng mát, chiều nóng. Hoặc có lúc mát suốt hai ngày, đến ngày thứ ba đột nhiên nóng trở lại.

Nhưng lần này không phải vậy. Đã bốn ngày nay nhỏ Diệp đã dứt sốt hẳn, sức khỏe cũng dần dần hồi phục. Bác sĩ bảo mẹ khỏi cần dẫn nó đi khám nữa; chỉ uống hết đợt thuốc này là sẽ đâu vào đấy thôi.

Quý ròm mừng rơn khi thấy em gái mình đã có thể rời khỏi giường và đi lại quanh quẩn trong nhà. Mừng nhất là từ nay nó khỏi phải chiều chiều ngồi chết cứng một chỗ để kể chuyện cho em nó nghe nữa. Thoạt đầu, thấy bọn nhóc kéo tới ngồi góc cổ nghe kể và xuýt xoa tán thưởng, Quý ròm cũng khoái khoái nhưng rồi ngày nào cũng lặp đi lặp lại mỗi một cách kéo ghế, mỗi một cách “e hèm”, nó chẳng còn thấy hứng thú tẹo nào nữa. Truyện hay lại mỗi ngày một vơi, chỉ còn toàn những truyện đọc thì thích mà kể lại thì vô cùng nhặt nhẻo.

Chính vì vậy mà ngày nhỏ Diệp bắt đầu tung tăng đi tới đi lui, không phải nhỏ Diệp mà chính Quý ròm mới là người vui nhất.

Nhưng Quý ròm vẫn chưa thật vui hẳn. Thoát được “nghĩa vụ” kể chuyện, nó còn muốn thoát luôn cả “nghĩa vụ” chép bài.

Lúc nhỏ Diệp ốm nằm xụi lơ, Quý ròm không cảm thấy việc chép bài giùm em là nặng nhọc. Nhưng từ khi nhỏ Diệp nom không còn giống “em bé bán diêm” nữa, không hiểu sao nó lại cảm thấy cái “nghĩa vụ” này chẳng khác chi một cực hình.

Nhỏ Diệp đi tới đi lui đến ngày thứ ba thì Quý ròm đã sốt ruột lắm rồi. Nó nhìn em, neho mắt hỏi dò:

- Mà đi lại thấy thế nào?

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Gần như bình thường rồi!

- Chân căng mảy ra sao?

- Ra sao là sao? - Nhỏ Diệp ngơ ngác.

Quý ròm liếm môi:

- Ý tao muốn hỏi chân căng mảy khỏe hẳn chưa ấy!

- À, khỏe hẳn rồi!

Quý ròm lại hỏi:

- Thế còn tay?

- Tay sao?

- Tay mảy hoạt động như bình thường được chưa?

Không hiểu “âm mưu” của ông anh, nhỏ Diệp rẩy rẩy hai cánh tay, gật đầu:

- Trở lại bình thường rồi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm cười toe:

- Thế có nghĩa kể từ hôm nay mảy có thể tự mình chép bài được rồi chứ gì?

Nhỏ Diệp tưởng như có ai đang kéo chân mình xuống nước. Nó nhìn bộ dạng hớn hở của ông anh, mặt xịu xuống:

- Nếu anh không muốn chép giùm em nữa thì thôi, cứ để đó cho em!

- Làm gì mặt mảy như đưa đám thế! - Về hồn dỗi của nhỏ em làm Quý ròm thoát áy này - Chả phải mảy vừa bảo tay mảy đã trở lại bình thường rồi sao?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Trở lại bình thường không có nghĩa là đã chép bài được! Tay em chỉ mới bớt nhức mỗi thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi. Nó nhìn lom lom vào mặt nhỏ em:

- Mày không gạt tao đấy chứ?

- Ai mới ồm dậy mà chả thế! Em gạt anh làm gì!

Tối đây thì Quý ròm thôi vận vẹo. Nó thử người nhủ bụng: Có lẽ nhỏ Diệp không nói dóc. Trước đây mình cũng thế thôi. Mới khỏi bệnh, tay chân con người ta còn xuôi xị, đầu đã khỏe khoắn ngay được. Vả lại, mình mong em mình chóng hết bệnh chính vì lo cho sức khỏe của nó chứ đâu phải vì mong nó ngồi dậy chép bài thay cho mình. Quý ròm nghỉ ngơi lần thần một hồi, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Nó không còn thấy việc chép bài giùm cho người ốm thêm hai, ba ngày là một công việc nặng nhọc nữa.

- Thôi được! Mày cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đi! Bài vở để đó tao chép giùm cho!

Cuối cùng, Quý ròm hắng giọng hùng hồn tuyên bố. Rồi chẳng buồn tiếp tục *** mới nhro em để kiểm có gây sự nữa, nó đứng bật dậy, lao vọt ra cửa.

- Này, này! - Nhỏ Diệp gọi giật - Anh đi đâu thế? Ở nhà chơi với em chứ!

- Chơi với mày cả tuần nay thế đủ rồi! - Quý ròm đáp, không ngoảnh cổ lại - Bây giờ tao phải đi chơi với Tiểu Long đây!

Tiểu mừng rỡ khi thấy Quý ròm xuất hiện:

- Tao đang định chạy qua nhà mày đây!

- Có chuyện gì vậy?

Tiểu Long mỉm cười bí ẩn:

- Tao có cái này hay lắm!

Rồi không đợi Quý ròm gặng hỏi thêm, nó chạy lại góc nhà thò tay vào ngăn kéo bàn lôi ra một cuộn phim mới toanh, toét miệng khoe:

- Tao mới mua đấy! Sáng mai mày đem chiếc máy ảnh theo, nghỉ hai tiết sau, tụi mình đi Đầm Sen chụp hình chơi!

- Ồ! - Quý ròm gật đầu - Để tối nay tao về hỏi mượn nhỏ Diệp!

- Hỏi mượn cái gì kia?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác:

- Thì hỏi mượn chiếc máy ảnh chứ hỏi mượn cái gì!

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Sao hôm trước mày bảo chiếc máy ảnh đó là của mày?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Đó là hôm trước, còn hôm nay nó không còn là của tao nữa!

Tiểu Long tiếp tục ngẩn tò te:

- Tao chả hiểu gì cả!

Quý ròm không muốn nhắc nhiều tới chuyện này. Thấy Tiểu Long hỏi tới hỏi lui hoài, nó đâm gắt:

- Theo tao, mày cũng chả cần hiểu cặn kẽ chuyện này làm gì! Mày nên tìm hiểu mấy bài tập toán thầy Hiếu mới cho về nhà hồi sáng kia kia!

Nói xong, Quý ròm quay phắt người bỏ đi.

- Ô, ơ...

Không hiểu tại sao Quý ròm đang vui vẻ tự dừng lại đổ quạu như thế, Tiểu Long quỳnh quáng kêu. Nhưng đang bực tức, Quý ròm đi lẹ như gió. Thoáng mắt, nó đã ra khỏi hẻm. Tiểu Long đuổi theo tới chỗ quầy hàng của mẹ đã thấy Quý ròm chỉ còn là một chấm nhỏ tí đằng xa.

Quý ròm quả đang buồn bực lắm. Nhưng chắc chắn không phải vì Tiểu Long. Nó cũng biết thế. Tại thằng mập này cứ hỏi mãi về chiếc máy ảnh nên nó quạu quọ thôi. Quý ròm cũng chẳng buồn bực gì nhỏ Diệp. Nhỏ Diệp là em gái nó, lại vừa ôm một trận ra trò, nó thương em nó còn không hết, bực đâu mà bực!

Thế Quý ròm buồn bực chuyện gì? Thực ra nếu đem câu hỏi này hỏi chính Quý ròm, e rằng nó cũng không giải thích rõ ràng được, mặc dù nó biết tổng mọi chuyện bắt nguồn từ chiếc máy ảnh mẹ con cô Tư tặng. Nó mê chiếc máy ảnh này lắm. Ngay từ đầu, nó đã mê. Nhưng khổ nỗi, nhỏ Diệp cũng vậy.

Nhưng nhỏ Diệp đang ốm, còn nó thì không. Thế là nó hào phóng đem tặng chiếc máy cho em nó. Lúc đó, nhìn ánh mắt ngạc nhiên và cảm kích của nhỏ Diệp, nhìn vẻ mặt thán phục của nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân, nó khoái chí ghê lắm. Thậm chí lúc đó nó ước gì có thêm hai chiếc máy nữa để nó tặng hai đứa bạn của nhỏ Diệp mỗi đứa một chiếc luôn thể.

Nhưng đó là nói lúc nhỏ Diệp còn nằm trên giường không động cựa nổi kìa. Còn bây giờ, khi nhỏ Diệp đã có thể đi đứng, cười nói, chạy nhảy như mọi đứa con gái khỏe mạnh bình thường khác, hẳn nhớ đến chiếc máy ảnh, Quý ròm lại cảm thấy tiêng tiếc.

Từ tiêng tiếc chuyển qua tưng tức cũng không đến nỗi xa lắm, thế là tiêng tiếc chán, Quý ròm lại cảm thấy tưng tức. Tức nhất là trong khi nó trắng tay như một kẻ nghèo mạt rệp thì nhỏ Diệp đột nhiên trở nên giàu sù, vừa có cả con mèo bông lẫn chiếc máy ảnh, chưa kể khối quà do tụi bạn thi nhau đem tới. Mà mở gia tài này chẳng phải do công cán gì. Chỉ nhờ một trận ốm mà thôi.

Mà đâu phải nhỏ Diệp ốm hẳn. Nay nó đã khỏe mạnh, đã bắt đầu trở lại là con nhóc Diệp láu lỉnh, nghịch ngợm và nhõng nhẽo trước kia. Thế thì có bất công không cơ chứ!

Quý ròm vừa đi vừa ngẫm nghĩ sự đời, chân về đến nhà lúc nào không hay.

Nhỏ Diệp đón anh ngay ở cửa, tay đang đưa chiếc máy ảnh.

Quý ròm liếc chiếc máy, nhăn nhó bảo:

- Máy mới ốm dậy, đừng ra đây! Ngoài này gió máy nhiều lắm!

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Em đợi anh mà!

- Đợi tao làm gì?

Nhỏ Diệp chìa chiếc máy ảnh ra:

- Anh chỉ em cách sử dụng máy ảnh đi!

- Ồi dào, chuyện vặt! - Quý ròm phẩy tay tính gạt phắt, nhưng đến phút chót bắt gặp ánh mắt chờ đợi của nhỏ em, nó bỗng nhiên dịu giọng - Máy vào đây, tao chỉ cho!

Hai anh em ngồi vào bàn, Quý ròm một bên, nhỏ Diệp một bên, chiếc máy ảnh nằm ở giữa.

Quý ròm hát hàm:

- Máy cầm chiếc máy ảnh lên đi!

Nhỏ Diệp cầm chiếc máy ảnh lên, ngơ ngác nhìn anh.

- Đừng nhìn tao! - Quý ròm nhún vai - Tao đâu phải là chiếc máy ảnh! Máy nhìn vào khung ngắm ấy!

Nhỏ Diệp xoay ngang xoay ngửa chiếc máy:

- Khung ngắm nằm ở chỗ nào?

- Cái khung hình chữ nhật ở phía sau đó!

- À, em thấy rồi!

Nhỏ Diệp vừa reo vừa áp chiếc máy vào sát mặt, nheo mắt nhìn vào khung ngắm.

- Thấy gì không? - Quý ròm hỏi.

- Chả thấy gì cả! - Nhỏ Diệp lắc đầu, nó vẫn cố nhướn mắt nhìn vào khung ngắm - Thấy đen thui hà!

Quý ròm cười hề hề:

- Thấy đen thui là phải rồi. Mà chưa mở ống kính mà!

Nhỏ Diệp liền buông chiếc máy xuống;

- Phải mở ống kính nữa ư? Sao khi nãy anh không nói trước?

- Nói trước sao được mà nói trước! Phương pháp của tao là thực hành trước đã, rồi giảng lý thuyết sau. Có như vậy mày mới nhớ lâu!

Rồi trước cặp mắt đang trở lên của nhỏ em, Quý ròm chỉ tay vào chiếc nút nhỏ bên dưới ống kính, gật gù giảng giải:

- Đây nè! Khi nào muốn chụp ảnh, mày bật chiếc nút này qua một bên, ống kính sẽ tự động mở ra. Chụp xong, bật về chỗ cũ, ống kính sẽ được che lại.

Nhỏ Diệp ngồi đờng tai nghe, miệng mũi không dám thở, mắt cũng không dám chớp một tí ti.

Nhưng để chụp được một tấm ảnh, không chỉ có chuyện đóng mở ống kính.

Quý ròm chỉ tay lên cái nút phía trên:

- Khi chụp trong nhà, không đủ ánh sáng, muốn mở đèn flash, mày bật cái nút này và phải đợi đèn báo hiệu phía sau đỏ lên...

Rồi không đợi cho nhỏ Diệp kịp hỏi lại, Quý ròm xoay chiếc máy ảnh ra phía sau, nhanh nhẩu:

- Còn đây là chỗ lắp pin!

Vừa nói nó vừa mở ra đóng vào tanh tách, mặc nhỏ Diệp bỡ ngỡ nhìn và cố ghi nhớ một cách khổ sở.

- Còn đây là chỗ lắp phim! - Quý ròm tiếp tục mở chốt bên trái - Mày tra phim vào đây, rồi kéo mép phim qua bên tay phải, nhét vào khe hở này, nhớ chưa? Đừng quên gắn rìa phim vào các răng cưa hai bên, nếu không phim sẽ bung ra!

Quý ròm làm một thôi một hồi khiến nhỏ Diệp hồn vía lên mây. Từ trước đến giờ nó cứ tưởng chụp hình là chuyện đơn giản, chỉ việc đưa máy lên bấm “tách” một cái là xong, chứ đâu ngờ sử dụng máy ảnh lại “phức tạp” như vậy.

Quý ròm vừa “hướng dẫn” vừa liếc chừng nhỏ Diệp. Thấy mặt mày nhỏ em càng lúc càng hoang mang, nó như mở cờ trong bụng. Và nó tiếp tục giảng giải một cách rồi rắm:

- Nhưng lắp xong phim chưa phải đã chụp ngay được. Mày phải đưa tay lên nhẹ nhàng ấn vào cái nút trên cùng một cái, rồi cẩn thận lên phim bằng cái thanh này, xong lại nhẹ nhàng bấm một cái nữa, rồi lại tiếp tục lên phim một cách khoan thai, từ tốn. Sau mỗi lần thực hiện động tác, mày phải tập trung quan sát cái ô màu trắng này, chừng nào thấy hiện lên số một, số hai, lúc đó mới có thể tin chắc máy ảnh đã có thể đưa vào hoạt động...

- Thôi, thôi, anh đừng nói nữa! - Nhỏ Diệp vùng đưa tay bịt tai - Anh nói lảm thứ thế, làm sao em nhớ hết!

- Ồi dào, đã hết đâu! - Quý ròm mặt tươi như hoa - Tao chỉ mới giảng sơ sơ thôi mà! Còn lảm thứ aquan trọng phải nhớ nữa cơ! Chụp ảnh là một “nghệ thuật cao cấp”, có phải đùa đâu!

Mặt nhỏ Diệp méo xệch:

- Em chả cần học nữa đâu!

- Sao thế? Chiếc máy này là của mày mà? - Quý ròm giả bộ thắc mắc, nhưng rồi thấy ý đồ của mình lộ liễu quá, nó vội vàng chữa lại - Ý tao muốn nói là nếu mày không học cách sử dụng, làm sao mày có thể chụp hình được!

Quý ròm vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ Diệp, hồi hộp thăm dò. Và nó như nở từng khúc ruột khi thấy nhỏ Diệp tui ngầu đáp:

-Em tặng chiếc máy cho anh đây! Em không giữ nó đâu!

- Tặng cho tao? - Quý ròm vờ sưng sốt, phải cố lắm nó mới không nhảy cẫng lên - Sao lại thế/ Đây là món quà tao tặng cho mày kia mà?

- Anh tặng em nhưng nếu không sử dụng thì em tặng lại, đâu có sao!

Quý ròm gật đầu sung sướng:

- Ủ, chẳng sao cả! Chiếc máy ảnh này nếu không đem ra sử dụng thì thật là phí!

Nhưng rồi nó bỗng nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- Ủa, nếu không học cách chụp ảnh, mai mốt có dịp đi chơi chả lẽ tụi mày không định hỏi mượn chiếc máy của tao sao?

- Mượn chứ!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Nhưng tụi mày có biết chụp đâu!

Nhỏ Diệp cười khì:

- Thì tụi em mượn cả anh nữa! Lúc đó, tụi em rủ anh đi chụp ảnh giùm cho tụi em luôn, đâu có sao!

Dự định khác thường của nhỏ em khiến Quý ròm ngẩn ra một thoáng. Nhưng rồi nó liền nhe răng cười theo:

- Ủ, chẳng sao cả! Thế lại càng hay! Tao khỏi phải sợ tụi mày làm hư chiếc máy của tao!

Quý ròm cố tình nhấn mạnh hai chữ “của tao”, ý nhắc nhở Diệp đừng cao hứng bất thần đổi ý. Nhưng nhỏ Diệp chẳng có ý định đòi lại chiếc máy. Được ông anh nhận lời đi theo chụp ảnh cho nó và tụi bạn, nó đã vui lắm rồi. Error! No table of contents entries found.

Nhỏ Diệp vui, Quý ròm càng vui hơn. Rốt cuộc chiếc máy ảnh lại về tay nó. Cuộc đổi chủ lần này thật nhẹ nhàng, thậm chí anh em, chẳng một tí xích mích hay cãi cọ.

Nhưng để cho “vui” hơn nữa, và cũng để thực hiện câu tục ngữ “được đằng chân lân đằng đầu” ông bà từng nói, Quý ròm liếc chiếc máy tính đặt cạnh khuỷu tay nhỏ Diệp, liếm mép nói:

- Chuyện máy ảnh xem như giải quyết xong rồi, nhưng còn... chiếc máy tính!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Chiếc máy tính sao?

- Thì “giải quyết” luôn một lượt cho gọn chứ còn sao nữa! - Quý ròm tắc lưỡi - Nếu mày không sử dụng, sợ lãng phí, thì tặng luôn cho tao! Khi nào mày cần tính toán, tao sẽ đem ra tao tính giùm cho!

Trước gợi ý trắng trợn của ông anh, nhỏ Diệp hốt hoảng chộp chiếc máy tính giấu vào bụng.

- Không được, không được! - Nó lắc đầu quây quây - Đây là quà tặng của Thùy Vân, em không thể tặng lại cho anh được!

Quý ròm hừ mũi:

- Chẳng có gì là không được! Nếu mày muốn tặng thì chẳng ai cấm mày!

- Nhưng chẳng có lý do gì để em tặng cho anh cả. Trừ phi...

Thấy nhỏ Diệp đang nói bỗng ngưng bặt, Quý ròm sốt ruột chồm tới, hí hửng giục:

- Mày nói tiếp đi! Trừ phi sao?

Nhỏ Diệp cắn môi:

- Trừ phi anh ốm nằm liệt giường giống như em vậy!

Câu nói của nhỏ Diệp làm Quý rờm xuôi xị. Nó định quát nhỏ em về cái tội dám “trù ẻo” một ông anh tử tế như nó nhưng rồi nhớ lại những ngày qua, lòng nó bỗng dưng dịu xuống: Ủ nhỉ, tục ngữ có câu “máu chạy ruột mềm”! Nếu “máu” mình không chịu chảy thì “ruột” nhỏ Diệp vẫn cứng ngắt như khúc gỗ. Mình mà ôm nằm ngay cán cuốc, chắc chắn nhỏ Diệp sẽ thương mình hơn ngày thường, lúc đó mình tha hồ vét sạch gia tài của nó! Nhưng liệu có nên ôm một trận suýt chết vì chiếc máy tính cồng kềnh kia không nhỉ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-20-anh-va-em>